

СВОБОДА НАРОДАМ
І ЛЮДИНІ!

ЗА СОМОСТІЙНУ СО-
БОДУ УКРАЇНСЬКУ
ДЕРЖАВУ!

САМА
УКРАЇНА

УКРАЇНСЬКИЙ
В. 577...
МУЗЕЙ-АРХІВ

ГОДУЄМ
СЛАВА!

ДЕРЖАВНА

ДУМКА

ГРУДСЕНЬ 1945

БЕРЛІН

ВІДСЕНЬ

1. ЗДОБУТИ УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОВОРНУ ДЕРЖАВУ І ЗАКРІПИТИ ЇЇ.
2. ПОСТАВИТИ ЇЇ В ОСНОВУ ГЛИБЬОГО І ВІСВІТІНОГО РОЗВОЮ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ .
3. ВЕСТИ НАЦІЮ НА ВЕРШИНІ ТВОРЧОГО ЖИТТЯ.
4. ВИБОРЧИ ІЇ ГІДНЕ СТАНОВИЩЕ В МІЖНАРОДНІЙ РОЛИ.
5. І ЗАПЕВНИТИ КОЖНІЙ ЛЮДИНІ - УКРАЇНЦЬВІ ГІДНЕ СТАНОВИЩЕ В СУСПІЛЬНОСТІ.

ВІДОДАТИ ВОЇ СВОЇ СИЛИ І ЗДІВНОСТІ ВЕСТИ КОЖНУ СВОЮ ПРАЦЮ
ПІД КУТОМ ДІЛА ІНТЕРЕСІВ -

ЦЕ ЦІЛЬ НАШОГО ЖИТТЯ .

= = =

1. СТОЯТИ НА СТОРОЖІ ГЛИБЬОЇ МОРАЛІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ ОВЕРЕД ІМІГРАНЦІВ;
2. ДЕРЖАТИ ЗВ'ЯЗОК З КРАСОЮ;
3. ВЕРЕТИ І ІМРИТИ СЛАВУ УКРАЇНИ ОВЕРЕД ЧУЖИЦІВ;
4. ВИВЧАТИ ЧУЖИНУ ПІД КУТОМ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ;
5. ГОТОВИТИ КАДРИ ДІЙСНИХ СПРАВЕДЛИВЦІВ ;

ЦЕ НАШІ ЗАВДАННЯ НА ЧАСИНІ.

Мук.

НЕВДАЧА, ЧИ ЕТАП?

Прокотився воєнний вал через Україну від Сяну по Кавказ і назад, лишив за собою руїни міст і сіл, покорища, сотки тисяч безіменних могил, незмиту ще добре кров по полях і — чи ж дивно, що в одного чи другого зроджується болючий запит: і що з цього? Такий запит зроджується головно в тих, що їм довелось скитатися далеко від Батьківщини, по чужині. Туга за рідною землею, невпевність положення політичних втікачів та злободенні справи підбивають сили втомлених вигнанців і зроджують часом сумніви, що як гадюка підповзає до серця. А до цього долучуються ще різні продумані й консеквентно проводжувані ворожі акції та рафінована ворожа пропаганда.

Одначе, як з одної сторони невільно попадати безпідставно в зневіру, так з другої — треба сміло дивитись завжди правді в вічі й отверто, по мужеськи розглядати різні питання.

Так теж слід нам підійти і до поставленого в-горі питання. Чи дійсно наше сучасне політичне положення це консеквенції нової нашої невдачі, чому в такому випадку прийшла ця невдача і хто її завинив, чи може маємо тут до діла з чим іншим.

Перш за все мусимо з жалем ствердити, що лучаються люди, чи й цілі групи, що навмисно створюють атмосферу невдоволення і депресії й умисно говорять багато про наші невдачі й помилки, щоб на тлі цих дійсних чи вдуманих помилок одних будувати свої концепції і свої "спасенні" програми. Та їх ми залишимо на боці, бо вони не вносять зовсім нічого для в'яснення порушених питань, а тільки затемнюють їх. А про особисті спори нам зовсім не йде.

Ми не станемо перечити, що деякі помилки чи радше недотягнення були й в нашій праці. Вони ж лучаються всюди. Помилки не робить тільки той, хто нічого не робить. Коли ж узяти під увагу умовини, серед яких прийшлося українському політичному проводові вести працю за останні роки: боротьба з двома наїздниками, що розпоряджали неспівмірно великими технічними засобами, боротьба на два фронти та безоглядність цієї боротьби, брак відповідно великих кадрів та безустанне напруження нервів, уваги і снаги, — то й не дивне, що тут чи там з'являлось якесь більше чи менше недотягнення. Та треба собі ясно здати справу, що не про ті дрібні помилки й недотягнення, не про те "малюк нецесарюм", конечно зло кожної праці, йде при загальній оцінці того, що було і що є. Ними не вільно ніяк затемнювати засадничих основних справ.

А основним при розгляді нашого питання є: яку ми поставили собі ціль і що ми хотіли досягнути нашим змаганнями у другій світовій війні. І тільки так розглядаючи справу ми зможемо відповісти собі, чи ми досягнули те, мали якісь успіхи, чи дійсно потерпіли невдачу.

Наші вороги закидали нам усе до війни, та й підчас війни, що українці усі "германофіли", що ми виконуємо тільки те, що нам хтось накаже, бо ми віддалися комусь на послуги.

Нам було завжди ясне, що це нічепна брехня. Український самостійницький рух був рухом, що зродився з потреб української нації і брав під увагу як накази свого поступовання, своїх дій тільки добро української нації. А добро української нації вимагає від нас, як нам відомо, боротись перш за все за українську державність. Все ж таки треба було і це брати під увагу, бо ворожа пропаганда була сильна і вперта та спиталась на деяких хоч і сповідних тільки Познаках правдивості. Бо, треба признати, лучалися у нас

люди, які вірили, що німці зацікавлені з власних мотивів у боротьбі проти СРСР і являються вже тимчасовими союзниками і допоможуть нам визволити нашу Батьківщину від большевицького ярма та закріпити нашу незалежність. Очевидно з не мало нічого спільного з "Германофільством", бо ніхто з українців не мігів кінчити про панування німців в Україні, ні про те, щоб становище москвинів в Україні заступити німцями.

Провід українського самостійницького руху був свідомий планів Німеччини супроти України. Писання німецьких провідних ідеологів говорили вичазно про "німецькі колонії на сході Європи". А німецька практика на Холмщині 1939-41 рр. супроти місцевого українського населення відзеркалювали наглядно, як уявляють собі німці новий лад на Сході Європи на практиці.

Значить, ставало зразу ж ясним, що німці з приходом в Україну, стануть таким самим нашим ворогом - займанцем, як большевики. Бо у їхній "Новій Європі" немає місця на самостійну соборну українську державу. Немає місця теж на свободній розвій української нації, бо на всіх ненімців дивились вони як на "підлюдей" на невольників, за якими неможна залишати ніякої ініціативи. І супроти кожного самостійного почину, на кожний вияв самостійного діяння накинуться вони відразу з усією силою німецької брутальності й безоглядності. Вступити на поверхню життя зі своїми кличами самостійності і соборності та відстоювати їх - значило виконати безоглядну боротьбу на життя і смерть німецькому колосові, що зумів покочити собі майже цілу Європу.

З другої сторони стояли большевики, що хоч хитруючи випікалися своїх давніх метод і обіцями повні права всім народам, залишалися на ділі тими самими безоглядними й невмолними ворогами українства, а головне української незалежності. Вони навіть під німецькою займанщиною не забували про українських самостійників і співпрацюючи з німецьким гестапом старались їх винищувати. А все ж таки треба було і в тих важких умовах між молодим і ковалом знайти можливості для ведення власної політики; політики, що потрапила б не тільки не датися запрягти себе до чужого воза, а протинно зуміла б використати ці величезні світові ширії для своїх цілей.

Для кожного реально думаючого політика було зразу ж ясним, що тоді, коли до трьох тижднів розлетілась ціла Польща, коли так швидко тріснула мілітарна сила непобідимої, здавалось, Франції, ми не здухаємо встоятись в отвертій боротьбі проти не одного, а двох рівночасно мілітарних гігантів. Та все ж таки не вільно було сховати залікано голови в пісок і ждати, що з цього вийде: хто перемоде, а хто стане новим нашим паном. Нам треба було за всяку ціну вийти на міжнародну арену, нам треба було безумовно не дати себе зпхнути з площини політичного діяння.

А в тому політичному діянні мусів бути перш за все задекларований і вичазно підкреслений підставовий принцип боротьби українського народу: За Самостійну Соборну Українську Державу проти кожного наїздника. Це наше основне становище мусіло бути дов-азане чином перед сучасністю, перед грядучими поколіннями українського народу та перед цілим світом без огляду на те, скільки б воно не коштувало. Доказати, що ми допускаємо можливості міжнародних союзів, бо їх допускають і наймогутніші великодержави, та ринуче не визнаємо ніяких опієнтацій; доказати що ми ніколи не перадамо долі України в чужі руки, а будемо завжди самі рідшати про неї своїми ділами і своєю кров'ю; довести, що ми не вніємось перед ніякою силою і ніколи не випечемось ідеалу самостійності й соборності і виявити, що український наїд і далі здібний до зоб-рощеного чину в обороні своїх прав: поставити нашу справу в таку площину - це й мало б бути нашим найближчим завданням у другій світовій війні, що являється тільки етапом у

нашому змагу за свободу.

Оце саме й було мотивом проголошення незалежності української держави в дні 30. червня 1941.р. Було очевидним, що німці старатимуться здусити жорстоко усякий рух, що йде проти їхніх планів і проти їхньої волі. Та автоси 30-го червня не тільки не старались оминати цих репресій, /в першу чергу зв'язаних проти них самих/ шляхом уступок, а якраз навідворот: свідомо йшли проти волі німецького проводу. Во ж - підкреслюємо ще раз - не йшло про виторгування якихсь хмелевих шлеги, ні про ніякі групові концесії, а про засадниче поставлення справи: український народ бореться за повну незалежність і соборність і не дозволить нікому ршати про себе проти його волі.

Справу поставлено було ясно, і весь український народ і німецький політичний провід і цілий світ почув і зрозумів у чому діло. Україна - не колонія; український політичний провід знає чого хоче, а український народ - це зрілий політично народ, що вмів захищати свої права і свою честь.

Німецькі тюрми й концтабори заповнилися українськими самостійниками. Падали присуди смерті, відбувались ексекції, а ліси заповнилися повстанцями. Треба було платити життям тисячей найкращих синів України, треба було освятити своєю кров'ю акт незалежності. Та ніхто не хитнувся, не загнув з обраного шляху. Українська Повстанська Армія, цей наглядний вияв збройного спротиву українського народу проти німецьких загарбницьких планів росла й могла.

І всі воюючі українського народу, що готули весь час про "германо-фільство" українців, усі, що звали українські змагання "німецькою інтригою", - замовкли відразу. Чин Української Повстанської Армії показав цілому світові наглядно їхню орієнтацію. Адаж ж ціла Польща, що стільки хвалилась своєю неуприямим поставою, корилась мовчки німцям, а Україна, ця нібито "німецька видумка" загорилась ціла волею протинімецьких повстань. Йшла роками жорстока війна України проти німецьких загарбників, а кермувала нею ООН під проводом Степана Бандери, Організація Українських Націоналістів.

Супроти цього ставало і постороннім народам і нашим воюючим ясно: український визвольний рух не був ніколи інспірований, чи кермований кимсь третім, а був завжди й залишився тільки виявом волі української нації до самостійності.

Коли ми сьогодні стежимо за думкою культурного світу, то мусимо призначати, що він признає нам це. Це й означає нам успіх на міжнародному форумі - значить - під цим оглядом у нас немає ніякої невдачі, а навідворот: ми маємо успіхи. Успіхи, що зв'язуючи наше відношення до СРСР та сучасне міжнародне положення, зовсім немаловажне. Успіхи, яких не легко встать собі навіть більшовики, й в своїй скаженій пропаганді проти українських самостійників не відважуються вже сьогодні говорити про цілий український народ, чи хочби про цілу українську політичну еміграцію, як про "німецьких агентів", а мусять обмежуватись тільки до нікчемного наклепу, що "ми ними / українськими емігрантами / є багато колишніх німецьких агентів".

Таке поставлення справи, такий оборот означає саме успіх нашого змагу за час другої світової війни.

Таксамо на внутрішньому відтинку ми зовсім не потерпіли ніякої невдачі, а навідворот: маємо успіхи. Ці успіхи двоякого роду: Поперше - збройною безкомпромісовою боротьбою проти всіх займанців ми відновили й спопуляризували кміч незалежності по найдалших закутках нашої землі. Треба признати, що більшовицьким удаємось було їхньою впертою пропагандою вмовити в велику частину українського загалу, що український самостійницький рух ніщо більше, як тільки ворожа справа "інтервентів". І українцям, що поведнувшись були 1941.р. на рідні землі доводилось дуже часто чути там від своїх же братів: ви "німці", "заці німці" і т.д. Проголошення проти волі німців незалежності України та збройний чин УПА й рефліційна робота Організації заставила всіх добачати правду. ООН розпослалась швидко на всі

тежени України, а в УПА об'єдналися українці всіх земель у спільному змаганні. Правда, що "ніхто не дасть нам прав, коли ми самі собі їх не здобудемо", стали всім самозрозумілі. Жертви поділи жажду чину. Кров ов'ячувала ідеал. Родилась нова легенда і всякала глибоко в душу українського загалу, що в умовинах жахливої большевицької дійсності почала вже була ядовити.

Відродження української самостійницької ідеї на Осередніх та Східних українських землях досягнуто. Процесові большевицького розкладу української дуги поставлено гать. Широки маси українського загалу, що починали вже ставати загрозливо мертві, включено знова в процес визвольної боротьби.

А другим досягненням на цьому відтинку було фактичне об'єднання всіх українських політичних груп на різних землях. У Краю зник швидко розподіл на різні групи. Там були тільки : мільйони українців, що вели безоглядну боротьбу проти німецького окупанта й десятки, чи найвище сотки тих, що співпрацювали з ним, яких не можна вважати українським політичним рухом. Те об'єднання завершилось швидко й формально створенням єдиного політичного проводу в Краю - Української Головної Визвольної Ради.

При сучасному політичному укладі сил мусілося брати під увагу, що з програною Німеччини прийдуть знова на українські землі Совіти. І ніхто не обманював себе ніколи надією, що Українській Повстанській Армії вдасться вдежати большевицькі полчища, перед якими мусіла відступати, неажияк вивинувана технічно німецька армія. І УПА й не ставила собі ніколи таких завдань. Йшло і цим газом про те, про що ми вже говорили: про заманіфестування і підчеркнення перед українською нацією і перед цілим світом, що до большевиків ставиться український народ так само, як до німців; він вітає їх, як нових наїздників - збройним спротивом.

І це сталося. Діями УПА сказав український народ і цим газом своє слово. Слово до цілого світа, яке говорить багато багато більше чим усякі заяви.

Боротьба поневолених народів проти загарбників за своє визволення ще не закінчена. Сьогоднішній стан - це тільки передішка. Тому й муситься ствердити, що змагання української нації за час другої світової війни - це тільки стан його визвольної боротьби. Стан, у якому треба було: по перше - виявити перед світом органічність і незалежність визвольного руху української нації та його безкомпромісовість, по друге - відновити й освятити ідеал Самостійності й Соборності Української Держави серед найширших мас українського народу на всіх його землях та, вкінці об'єднати його в революційно-збройній боротьбі довкола одного ідеалу: Це досягнуто. А через те й не можна ніяк говорити про нашу повну нещачу за останні роки.

Постава українського народу за ті роки не може ніяк бути причиною сумнівів чи зневіри, а якраз навідворот: тільки невичерпаним джерелом сили в незломну силу українсько-ї нації. Віри в те, що нова пераборка всі труднощі й виїде з них побідно.

І це один великий успіх цього етапу мусимо підкреслити, а це: оформлення і започаткування важливої політичної концепції - розвалу большевицької імперії шляхом спільної боротьби всіх поневолених Московов народів, концепції, що зміщується коротко в назві: "Антибольшевицький Блок Народів. Український визвольний рух переніс цю, видягнену собою концепцію в площину діла й об'єднав довкола свого чину змагання усіх поневолених народів. Тим самим перебрав він на себе провід спільної боротьби й показав, як Україна розуміє на ділі своє історичне післанництво: на грані двох світів творити нове життя.

"Свобода народам і людині" - як клич і як започаткований чин - це визначний здобуток цього пройденого нами етапу і ясна вказівка дій на найближчий етап. Не вичікування чужої помочі, а спільна боротьба всіх поневолених Московов народів під проводом України - це зміст нашого діяння у найближчому етапі, що принесе розвал совітської імперії та zapewнить незалежність України і загарбаних народів.

БОЛЬШЕВИЦЬКА

ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ ЄВРОПИ.

Не завжди події на міжнародному терені мусять розвиватися в бажаному для нації напрямі. От і тепер ми є свідки переможного маршу ворожої нам большевицької Москви в Європу і скріплення її позиції у світовому масштабі. Та чи це має означати, що так має бути завтра? Зрештою у змаганні поневоленого народу до власної держави і власного вияву всі міжнародні констеляції — це лише більш або менш вигідне тлє, яке ні в якому разі не звільняє національного активу від обов'язку повсякчасно боротися за здійснення свого ідеалу. Якраз сьогодні, коли большевицькі війська обступують Берлін, нам пригадуються 1918 — 20 роки, коли те український народ сидів своїх малочисельних військ загороджував шлях червоним полчищам Муравйових і Вудьонних, що через українські землі прямували на півдні Заходу. Світ тоді був глухий і сліпий на наші нерівні змагання. Ми, правда, не встоялися перед навалю. Та ніхто не скаже, що ми зламалися, що покірно вклали шю у чуже ярмо. Народ наш швидко пізнав "веська є овечій шкурі" та мовою зброї і крови відповів на насилля і окупацію. Може й добре радив тоді полк. Евген Коновалець, щоб "пустити" большевиків в Європу. Чому якраз український народ мав бути тим оборонцем і захистником Європи перед новим наступом Джингісхана? Чому, як колись у XII і XIII ст., ми знову мали сторіччя трати на нерівні змагання з ордами Сходу, а Середня і Західна Європа в той час мала розвиватися культурно? Чи й тепер ми мали б бути лише "пограничними військами" європейської твердині? А, може, й справді, коли б не Каяла і не Калка українська історія була б записала коротший період неволі й бездержавности?

Так, дивлячись сьогодні на те, як червона армія "визволяє" поодинокі європейські краї, ми лише зіставляємо собі деякі факти. Бачимо, що діється з недавніми надутими "моцарствами", державами, "штатами", республіками, королівствами — і нам стає ... відрадніше на душі. Не зі злости й не тому, що "в злого сусіда хата горить". Ні! Чужим горем ми радіти не вміємо, бо самі його добре знаємо. Але ми не можемо сьогодні не пригадати собі тих "сусідів" і їхньої постави щодо трагічних днів українського народу, і то саме в момент його змагання зі спільним ворогом. Ми не раз і не двічі наслухалися терпких слів під адресою національної зрілості, політичної вироблености і навіть лицарськості нашого народу. А сьогодні події дають нам перегляд і показ тих моментів в наших західних і південних сусідів. Коли ж сьогодні оформлені і здавна державні народи без жодного пострілу капітулюють і, мов п'яні, скочуються в обійми ворога, то це теж треба пам'ятати. І нам пригадуються слова одного польського письменника, що "впасти може й народ великий, але зломитися — тільки підлий". Оці слова є сьогодні для нас мірилом вартости поодиноких національних спільнот, що стали віч-на-віч з великою небезпекою. Не задля похвал і признання, а в ім'я об'єктивної правди ми одночасно сьогодні з гордістю підсумовуємо нашу теперішню збройну революційно-визвольну боротьбу з большевицько-московським наїздником, і це нас морально скріплює та дає нам радісне почуття нашої національної себевартости.

Та події розвиваються дуже швидко, і нам не вільно тратити дорогого часу. Ми бачимо, що Москва дуже захопливо капіталізує на трупі німецької імперії свої успіхи. Нам нема причини журитися, коли ворожі імперіялісти, заломлюючись, але одночасно нам нема ніякого глузду допомагати імперіялізмові російському. Наш обов'язок саме тепер, коли російський імперіялізм, під ширмою "визволення", загарбує поодинокі європейські країни, — розшифровувати його властиві загарбницькі цілі й методи і цим відкривати народам, поневоленим і загроженим Москвою, справжнє

обличчя большевиків та накреслювати нові перспективи їхньої боротьби за волю. Це і є наш обов'язок, бо, власне, українці є народ, який не з віддалі й не з фільму оглядав большевицьку дійсність, а таки мав змогу десятиріччями жити в ній і дивитися вкупантові прямо в зуби.

У цьому місці ми хочемо сказати, що все те, що сьогодні проходить у питаннях державного будівництва, соціальної перебудови і світоглядної переоцінки, не є нічим випадковим, ні тим більше органічним для національного процесу чи прогресу в таких країнах, як Польща, Румунія, Мадярщина, Болгарія, Югославія і інші. Комуністичні теоретики й практики вже давно все те оформили у своїх творах, а кількадесятирічна практика большевиків все те лише підтверджує. Це, звичайно, не означає, що сьогоднішні вожді пролетаріату реалізують марксістсько-ленінську концепцію перебудови світу. Вони лише впрягли ті революційні теорії комуністичних утопістів до будови нової світової імперії, що для "маскіровки" зветься сьогодні ССРСР, а стратегію і тактику пролетарської революції використали для будови й росту нової метрополії світу — Москви. Суть справи не в тому чи так оскільки корисні є всі ті соціальні переміни, що їх сьогодні проводиться у названих країнах, бо це справа окрема, суто-національна, внутрішня справа кожного народу, але в тому, що все те переводиться за видними директивами з Москви, з метою неполіпшити соціальне становище селянина чи робітника, а включити його й цілий народ у нову політичну систему, в якій цей саме селянин і робітник буде лише рабом сталінських вельмож. Тим то, розглядаючи сьогоднішнє "визволення", "демократизацію" і "націоналізацію європейських країн", ми не будемо аналізувати всіх тих заходів, що їх так поспішно реалізують "тимчасові уряди", але називатимемо по імені всі ті симптоми розкладу, що ворог непомітно прищиплює поодиноким суспільствам і креслить похилу площину, по якій вони скочуватимуться у провалля, оскільки не застосують превентивних засобів оборони.

Західна Європа, назагал, мало орієнтується в тому, наскільки змінилися большевики від жовтневої революції до сьогодні. Все ще покутують старі погляди про "країну перемігшого соціалізму", "диктатуру пролетаріату", "демократію", "національну рівноправність" тощо. А тимчасом сьогоднішній ССРСР — це вже яскраво скристалізована російська імперія з усіма елементами імперіалістичної великодержави. Дивитися на нього крізь окуляри соціалістичних вождів ХІХ ст. і побожно всміхатися до його месіянстичного обличчя є такою наївністю, як вірити вовкові, що надів червону шапочку і вдає бабусю з казки...

Тут не місце казати, чому так сталося, бо для zagrożених народів це менш важливе. Ми скажемо лише, що ножиці між теорією і практикою були такі великі, а розчарування таке болюче, що большевики мусли робити тактичні стрибки, аж поки, нарешті, не докотилися до російського ультранационалізму. Тут діяли закони, що зродилися в період будови соціалізму в одній країні. Зіставивши дві виключаючі себе ідеї, тобто "непримиримий марксизм", який не визнає націй, лише класи, з відомою середньою тягою окремих націй до незалежності, тобто з "непримиримим націоналізмом", большевики скапітулювали й стали до боці російської нації в ім'я засади, що краще мати один найчисельніший народ по своєму боці, ніж мати всі народи проти себе. Так зродився й оформився сталінізм, тобто російський імперіалізм, що надів червону сорочку й іде на підбій світу. І саме те, що цей імперіалізм іде під облудними гаслами соціалізму і демократії та шляхом і методом революційної доктрини марксистів, робить з нього дуже грізного й небезпечного ворога всіх поневолених і zagrożених народів, а зокрема тих, які з уваги на своє географічне положення знаходяться у близькій віддалі від території держави "робітників і селян".

На ч о м у опираємося ми, коли кажемо, що ССРСР — не "бастион світової пролетарської революції", а російська імперіалістична держава, що під гаслами соціалізму здійснює свою великодержавну концепцію?

По перше, на тому, що першість у керівництві державою віддано імперіялістичним елементам російського народу. Незалежно від того, чи в поодиноких союзних республіках є кваліфіковані державні працівники, кремлівський центр на всі керівні посади скрізь насаджує "істинно російських людей", або таких, що для них власна національна приналежність є лише забобон, а в усьому вони вже на ділі "російські". Це ми бачимо на прикладі хоча б України, де в усьому періоді совєтської влади всі секретарі КП/б/У, отже властиві диктатори країни, були й є чужинці - російські. Це саме діється і в інших союзних республіках. Це бачим й в розміщенні людського матеріалу в червоній армії, де росіяни ставлять у більш вигідні умови, дається їм до панцерних та мотомеханізованих частин, де вони вигибають менше, ніж інші народи в піхоті. Те, що сьогодні син Грузії Джугашвілі сидить на кремлівському престолі, це нічого не говорить, бо історія знає багато подібних прикладів, і вони якраз дсказують, що ніхто так жорстоко не зміє розправлятися з іншими народами, як володар - яничар. Зьогодні, як ніколи раніше, розбуджується в російському народі почуття національної гордості, шовінізму, непримиренності й першості. Замінено пролетарський гимн на патріотично-російський, і вже сьогодні кожна радянська дитина співає, що СРСР "сковала навскі великая Русь". Великоруське піднебіння сьогодні скобоче і вся відгребана історія ганебної пам'яті царів Грозних і Петрів, царських генералів Суворових, Брусілових, Котузових, царських чиновників, отих усіх грибоседових і інших. Червона армія точно й нерозривно пов'язана з традиціями царської армії, і вже сьогодні не можна розібрати, де царизм, а де соціалізм. На раменах пролетарських маршалів і генералів знову пишуться золоті пагони, блиском медалей і орденів світить кремлівський двір. З кожного слова, з кожного рядка совєтської преси пробивається месіянстичні слова Андрея Белого: "Росія, Росія, Росія - Месія грядущего дня..." А одночасно розстрілами, високими, засланнями, терором придумується і знищується все, що лише має хоча б відблиск національної ідеї, іншого, неросійського народу.

По друге, на тому, що в середині всього СРСР, а зокрема на терені інших національних республік, областей і країв, проходить планований процес внутрішнього цементування усього населення СРСР на базі однієї мови, однієї батьківщини, одного патріотизму, однієї держави, одного соціального устрою, одної культури, науки, мистецтва, однієї влади, партії, однієї столиці, а все це разом завершується однією "геніальною" людиною, - "... на весь світ людиною". Це і є на ділі творення однієї нації, навіть розуміючи під нацією те, що назвав Сталін, тьбто спільність мови, території, економічного життя і психічного складу, який проявляється в спільноті культури. Яке місце займає сьогодні російська мова, не треба й говорити. Це - мова Леніна, мова "старшого брата", мова "країни перемігшого соціалізму". Спільність території, забезпечена конституцією, бо кожний громадянин СРСР є одночасно громадянином усіх республік. А в тім поняття "родина" не є однозначне з поняттям національної батьківщини, лише з усім СРСР. Спільність економічного життя існує теж, бо сталінський лже-соціалізм побудований на всій території і експлуатаційна система державного капіталізму дається в знаки всім працюючим. Що-до "психічного складу, який проявляється в спільності культури", то на те є мільйони дсказів у колійній газеті, в кожному вірші, в кожному шкільному підручнику, в кожній науковій праці. Що це є, за офіційною термінологією, культура "соціалістична по змісту, а національна по формі", - нічого не заваждає, бо поняття соціалізму вже давно в СРСР нерозривно пов'язане з поняттям Росії. Це творення однієї совєтської нації, що є нічим іншим, як насильною асиміляцією інших народів і народностей в користь Росії, не кінчиться на вище визначаних елементах сталінської дефініції нації. Внутрішнє цементування проявляється і в намаганні прицепити

всім народам СРСР такі елементи, як от: расизм, /"єдинокровні братні народи"/, милітаризм /культ червоної армії/, експансія, "визволення" інших народів/, традиціоналізм /відгребана стара історія/, автаркія /повна господарсько-торговельна ізоляція/, месіанізм, які в сумі дають те, що ми називаємо "... здійснитися в повноті силової натуги", тобто, коротко кажучи, розбудувати імперіалізм. Сталінська т.зв. "національна політика" є нічим іншим, як саме творенням однієї російської імперіалістичної нації.

П о т р е т ь, на тому, що в СРСР відгребано старі царські, призначені на експорт імперіалістичні ідеї, що їх колись з такою пристрасністю викорчовував міжнародний пролетар, - слов'янофільство і православ'я, дві ідеї, що в кожному своїм нерві пов'язані з реакційним режимом імперіалістичної Росії минулих сторіч. І знов, як і при всіх соціальних новостях, що їх пропагує більшовизм, треба зазначити, що суть справи не в православ'ю як вірі, ані теж не в слов'янофільстві як якійсь культурній міжнародній симбіозі, але в тому, що ці ідеї впрягнено в імперіалістичну концепцію сьогоднішніх володарів Кремля, і їх вони використовують для обдурювання й асиміляції інших народів. Чи ж треба пригадувати, скільки колись царський уряд видавав грошей на поширювання слов'янофільства в країнах колишньої австро-угорської монархії, щоб лише викликати симпатії до Москви як столиці всіх слов'ян і тим самим орієнтувати поодинокі народи на Росію як "захисника" всіх поневолених слов'ян, як старшого брата, що "зведе всі слов'янські ріки до одного руського моря". Москва завжди мріяла про гегемонію в Європі, тим то вона мусіла шукати приманчивих ідей, коли не для всіх європейських народів, то хоча б для слов'ян. І слов'янофільство є на ділі нічим іншим, як яскравим русофільством. Це, зокрема, довів царський режим на тих "слов'янофілах", які думали будувати столицю слов'ян, але ... в Києві. Вони, як от Костомарів, Шевченко й інші, звичайно, важко відстраждали за свої протиросійські ідеї. А що вже говорити про православ'я доби царату. Починаючи з Ареєвської угоди Хмельницького, через усі руїни й зруйнування XVIII і XIX ст., православне духовенство, зокрема його верхівка цілковито була на Україні на агентурній службі окупанта. Не дивно, що коли жовтневий революціонер валив старі царські порядки в Росії, мусів жорстоко розправлятися і з православним духовенством як одним із найбільш видних і вірних представників тих порядків. Не дивно теж, що це духовенство так безнадійно скотилося у моральне провалля в період радянської влади, тобто в період офіційної безбожницької кампанії. У твердих умовах життя могли бути гідно витримати лише люди чесні й морально стійкі, а, звісно, агентурна служба таких людей не виховує. Сьогодні більшовики змінили тактику й залучили недобитків у своє імперіалістичне русло. І вчорашні переслідувані духовники співають сьогодні разом з чекістами, які колись саджали тих же духовних на гаряче, - "осанна товаришу Сталіну". На патріаршому троні, з ласки більшовицького диктатора, засів росіянин, який і пишасться своїм царським імперським титулом "патріарха московського і всієї Русі", нахабно забуваючи, що не Русь, а союз республік сьогодні, за офіційною термінологією, творить хребет держави. Та це все, звісно, має свою вимову і свою мету.

П о ч е т в е р т е, на тому, що цілість економічного життя СРСР побудовано за зразками імперіалістичних колоніальних великодержав. У підбитих країнах, як от Україна й інші, розбудовується великих розмірів добувко-сировинну промисловість, а всі виробничі заводи й фабрики розміщено в самій метрополії і таким чином встановлено силою факту підбиті країни в підлегле економічне становище. Союзні республіки для Росії є лише продовольчо-сировинними базами. Чи ж не багатством є факт, що вся важка промисловість України, тобто вугілля, нафта, торф, електрична енергія, руда, залізо, сталь, чавун ковальські метали,

хемічні продукти, різні машини і т.д., словом, усе те, що є основою індустріалізації країни і взагалі народного господарства, — не має навіть свого комісаріату в Києві, а підлягає безпосередньо урядові в Москві, який, властиво, і є урядом Росії. Це саме діється і з усіма видами транспорту, як от: залізничним, водним та повітряним. А навіть ті народні комісаріати промисловости, що існують в Києві, от як: харчевої, рибної, м'ясної, легкої, текстильної, лісної і будівельних матеріалів, — не є самостійні, лише підлягають таким же комісаріатам у Москві й на ділі є лише їхніми експозитурами. Лише два комісаріати промисловости є "республіканські": місцевої промисловости і місцевої папкової промисловости, що їх московська метрополія великодушно відступила союзним республікам. Експлуататорську суть московського централізму найкраще можна бачити в зіставленні державних бюджетів; та тут не місце про ті справи широко писати. Це в наслідку доводить до того, що в руках зменшки кремлівських диктаторів-капіталістів наступила "концепція виробництва й капіталу" / в їхніх руках і вирішальна роль у господарському житті / наступило злиття всього капіталу держави й суспільности та наступило утворення по суті "фінансового капіталу", а тем самим і фінансової олігархії. Зрештою, місце інших народів у російській соціалістичній імперії визначив Ленін у своєму визначенні "самовизначення народів аж до відокремлення". Він писав, ми не маємо підстав гадати, що нація в соціалістичному суспільстві набуде характеру економічно-політичної одиниці. З усіх передбачень видно, що вона матиме тільки характер єдності культури й мови, бо територіальний поділ може відбуватися тільки з огляду на потреби продукції, при чім про цей поділ мусіли б вирішувати не окремі нації відокремлено на підставі власної повновласти, але всі зацікавлені громадяни повинні вирішувати спільно. Тут можна шукати, між іншим, генези прилучення Криму, Кубані й інших українських районів безпосередньо до російської республіки. Та Ленін, коли те писав, не думав про побудову соціалізму, а сьогодні Сталін усе те вже давно звів до будови російської імперії і тільки.

П о п 'я т е, на тому, що більшовики консеквентно реалізують стару царську концепцію розбудови Росії шляхом анексії ряду держав і країн. Тут треба згадати загарбання частини території Фінляндії в 1940 р. і загарбання західних земель Білоруси й України, Басарабії, нарешті балтійських держав: Литви, Латвії й Естонії. Всіх їх насильно влучено в склад СРСР не за принципом визволення пролетаріату, а за історичними й стратегічними аргументами російської великодержави. Не треба згадувати вже про інші, раніше підбиті й поневолені країни, як от: Україна, Грузія, Азербайджан, Туркменія, Монголія і ін., бо це відбувалося в період т.зв. "воюючого комунізму". Сьогоднішні вожді Росії, хоча й прикриваються галасливсю ширмою оборонців пролетаріату в інших країнах, на ділі коли йдеться про інтереси Росії, вони не вагаються входити в спілку з найбільшими ворогами людства, як от з Гітлером у 1939 р., і допомагати їм у підбиванні інших народів. Якже ж інакше це пояснити, як не імперіялістичною політикою сьогоднішньої Росії? Що сказали б сьогодні Маркс і Енгельс, коли б стали з гробу й побачили як реалізується їхня теорія побудови комунізму в світі? Ясно, що поставили б Сталіна в гідний йому почет царів і капіталістів. А не треба забувати, що на самій анексії справа не кінчається. Вслід за нею ідуть усі нещастя нечуваної і незваної історії скупачії. Уже першого дня насаджуються на прилученій території велетенські розміри адміністративний апарат і поліцію, складені переважно з російських елементів, а далі йдуть арешти, вивози, розстріли, грабунки, переоцінка всіх національних вартостей, пореволюційного народу й виховання молодого покоління в дусі рабської підданості Москві. Соціалізм і демократія — це лише вирми, за якими проходить жорстокий процес денационалізації і асиміляції.

Пошосте, на тому, що більшовики під гаслом "визволення" з німецької неволі проводять тих зв. буржуазно-демократичні революції в зайнятих червоною армією країнах Середньої Європи, що має у наслідку довести до злучення цих країн як чергових трабантів до московської метрополії, а тим самим створити підстави для повної гегемонії Росії в Європі. Московські більшовики для підбою світу мають свою "домашню" ідею пролетарської революції, але в період боротьби з гітлерівською Німеччиною, коли треба було піти на бойовий союз з капіталістичними західними великодержавами, вони цієї ідеї використати не можуть. І тому сьогодні ворогом номер один став не марксістський буржуй, а німецький фашист і взагалі фашизм, і проти нього вони звернули своє вістря, змобілізували та скапіталізували всю визвольну боротьбу поневолених німцями європейських народів. Що це не має нічого спільного з одночасною будовою соціалізму - це інша справа, але більшовикам це не перешкожає в середині "визволених" країн починати здійснювати соціалістичну революцію і тим каламутити воду суміжних державах, щоб тим легше їх потім опанувати. Відроджений великоруський мілітаризм прямує втертим пляхом кожної переможної армії і з нього вже не вернеться. Народи, які цього не бачать і сьогодні допомагають йому та скріплюють його позиції в світі - уже швидко побачать, де чого це все котиться. Польща, Болгарія, Чехословаччина і Югославія це мають славянофільську принаду, а дехто й православну, а значить, крім цілком агентурних і чужих аргументів сили, будуть мати ще й психологічне тло, що їм полегшить скотитися в обійми п'ятираменного кремлівського поліна.

По с'оме, на тому, що більшовики - під формою комінтерну або, як це в зараз, робітничої міжнародної профспілкової організації - проводять диверсійну роботу в усіх інших країнах світу, а зокрема в середині союзних сьогодні капіталістичних держав. Основною метою цих дій є не боротьба за покращання становища пролетаріату, а підірвання сили конкуруючих великодержав та розбудова власної п'ятої колони, військової розвістки від всього того, що могло б у майбутньому придатися при створенні "Союзу Советських Соціалістичних Республік Світу". Держава, яка не має імперіалістичних первнів, звичайно, не вміщується у чужі внутрішні справи. Більшовики всією своєю комінтернівською профспілковою діяльністю в світі, власне, доказують, що вони є імперіалістами і то високої класу.

По в'осьме, на тому, що СРСР приступив до поділу світу з іншими великодержавами і цей поділ сьогодні закріплює міжнародною організацією, яка має служити охороною його інтересів. Всупереч усім голосенням гаслам про рівність і демократію, більшовики перші видвигнули на конференції в Думбартон-Оксі наскрізь недемократичний принцип голосування та безсоромно забезпечували собі постійне місце з т.зв. "Раді Безпеки", щоб таким чином мати спокійний час дскінчувати процес насильної русифікації всередині своєї країни та консеквентно влучувати чергових сателітів до своєї кремлівської орбіти.

Ось головні риси імперіалістичного обличчя сьогоднішньої російської імперії, що, для замилення очей, виступає під облудною назвою: "союз республік". Коли хтось проти когось зверне вістря більшовицького імперіалістичного меча, а тих рис не бачить, то ясно, що він або хворіє на політичну "курячу сліпоту", тобто не може бачити сут і справи, або силою обставин став фізичним рабом і духовним кастратом, тобто не хоче вже їх бачити.

Нашим нещастям частково буде те, що більшовицький імперіалізм дотепер підкоряв переважно народи й народности, які ненадто пам'ятали часи своєї історичної державности і для яких свідомість національної і соціальної волі була такою ж незаписаною картою, як і всі ленінські соціалістичні й комуністичні теорії. Тимто Москва могла всю свою увагу повертати в бік України й інших народів, які їй протиставлялися. Не диво, що всі намагання українських і інших протибільшовицьких сил в середині СРСР: розвалити пляхом повстань, акцій і революції більшовицьку тюрму народів, - не знайшли покищо свого успішного завершення.

Сьогодні справа виглядає краще. Сьогодні вістря більшовицького меча прикладено до горла таким державним європейським народам, як є: фіни, поляки, мадари, румуни, болгары, серби, хорвати, словаки, чехи і це саме загрожує: шведам, норвежцям, грекам, туркам і іншим. Тут, для порівняння, треба пригадати, що найслабшим місцем у німецькій гітлерівській імперіалістичній стратегії було розпорошення німецьких сил на терені усюї Європи. Російський ведмідь сьогодні теж мидіз зі свого "лігва" і грізно порикує по європейських столицях. І хоча щойно найближче майбутнє покаже як це все для нього скінчиться, то ми ні на хвилину не сумніваємося, що його кінець буде подібний до сьогоднішнього німецького.

Не міняє справи й те, що, у протилежність німецькій відкритій окупаційній політиці, більшовицька імперіалістична стратегія і тактика реалізується скритими, мас кованими, хитрими прийомами і процес її розкладений на етапи. Це, безперечно, утруднить певну консолідацію проти більшовицьких сил. Але на це немає іншої ради, як найшвидше роліфрувати всі ці "по плану" пристосовані сталінські заходи до "визволених народів". Більшовикам дуже полегшив Гітлер у реалізації їхніх загарбницьких планів. Коли б не він, вони мусили б були йти важким шляхом підготовки й проведення соціальних революцій в європейських державах. Пригадаймо собі всі дії комінтерну до вибуху другої світової війни. Тоді його діяльність зводилася до ініціювання і провадження саботажних і штрайкових акцій, до легалізування своєї агентури - комуністичної партії-, а коли це не давало наслідку - відтворення т.зв. людських фронтів, що з черги видвигали домагання в роді постигадинного дня праці, реорганізації проф-спілок, безснечних змін уряду, повної волі слова, друку, асоціації, що було однозначне з більшовицькою відкритою агітацією, а далі - домагання допустити, совєтську пресу, літературу, фільми і т.д. І в той час, коли в самому СРСР проходив процес нечуваної експлуатації працюючого, коли робітників насильно прикріплювано до варстату його праці, а сам він примиряв з голоду й надмірної стахановщини, та в атмосфері жаретського поліційного терору, - більшовицькі агенти занархізували європейські країни, каламутили воду, щоб тим легше було ловити свою рибку. У наслідку приходило до збільшення безробіття, невдоволення населення і взагалі до господарської кризи. А далі йшла криза духовна. Комінтернівські апостоли, що в себе в СРСР розбудували величезних розмірів, по зуби озброєний воєнний апарат, на європейських базарах в екстазі молилися до пацифізму, гуманізму, соціалізму й інших демобілізуючих ідей. Вони устами деяких національно скастрованих елементів в роді деяких "професорів", здекласованих елементів і шумовиння, а також частини ружонаціональних елементів - домагалися демобілізації, а те й повного роззброєння армії, знесення поліції, тюрм і судів у справах політичних, словом, як то загально називалося, боролися за "народну демократію". Очевидно, що така "демократія" була швидко демаскована, і комінтернівські агенти мусили здавати одну за одною позиції на світовій арені в користь новим наростаючим національним рухам, які повстали як протидітка на більшовицькі намагання руйнувати їхню національну особовість.

Сьогодні справа змінилася. Скажений німецький імперіаліст своїми бжевільними окупаційними практиками знов поставив більшовизм на ноги, бо дав йому в руки нову ідейну зброю, а саме: боротьбу за визволення європейських народів. Більшовики зрозуміли, що їм уже в сьогоднішній обставині комінтерн у такому виді не потрібний, бо не методом "людських фронтів", а ідеєю "національного визволення вони реалізуватимуть свою імперіалістичну концепцію. Під яким іншим претекстом увлишла б була червона армія до 9-ти європейських держав, як би не Гітлер? В якій іншій ситуації червону армію населення цих держав вітало б так, як все ж таки вітять сьогодні, після важких днів німецької неволі? Кожний в'язень тішиться, коли його звільняють з тюрм і він зривається,

усміхається на гитле до того, хто звільняє його, але і до зустрічних людей, до сонця, до дерева, до рідної хати. Большевики все це для себе поспішно капіталізують і в годину підйому закріплюють свою позицію, формальними державними актами, в роді хочби таких, як творення "тимчасових урядів", складених зі своїх випробуваних ставлеників. Так, вже треба сказати, що большевики використали визвольні рухи поневолених гітлерівською Німеччиною народів до розбудови власної імперії. Воно і є згідно з ленінськими думками: "Ленінізм учить нас глядіти на визвольницькі змагання поневолених народів передусім з точки погляду класової, з точки погляду соціальної революції. Він ставить це питання під кутом в і к о р и с т а н н я великих революційних сил, що криються у боротьбі поневолених націй за своє визволення". /II-гий конгрес комінтерну/.

Тактика в цьому питанні ось яка: найперше

а/ з демократичною буржуазією підтримати в цілості визвольний рух поневоленого народу, що спрямований проти конкуруючого з СССР імперіалізму; після

б/ допомігти червоною армією визволитися, піти з пролетаріатом, селянством та біднотою "визволеного" народу проти буржуазії та поміщиків, далі

в/ з пролетаріатом і сільською біднотою та середняком проти куркулів і решток дрібної буржуазії; а нарешті

г/ разом з найбільш здеморалізованими елементами з погляду національної свідомості проти свідомих національно пролетарів і так до ліквідації нації.

І Ленін сказав тут своє слово: "Боротьба проти всякого гніту - безумовно так, боротьба за всякий національний розвиток... - безумовно ні". В залежності від стратегічного значення поодиноких країн, справа формального влучення даного народу до "сім'ї народів СССР" може відбутися к о с а д н о у з вищевказаних етапів.

На територіях країв Середньої Європи, які "визволила" червона армія, якраз сьогодні проходить другий етап реалізації большевицької імперіалістичної концепції. Це й є на ділі продовження т.зв. ленінської "буржуазно-демократичної революції", що її тактику визначив він ще в 1905 р. у своїй книзі: "Дві тактики соціал-демократії в демократичній революції". Сталін показався добрим учнем Леніна, коли йдеться про пристосування його поглядів в питанні соціології і політики, і, хоча в сьогоднішній дійсності "визволяє" народи від німецької окупації, то зразу ж після "визволення" приступав до реалізації ленінських плянів шляхом насильного ініціювання "буржуазно-демократичних революцій" в середині поодиноких держав. Це йому вдається, бо червона армія має тепер вільний в'їзд до кожної "самостійної" держави, а агенти НКВД мають запевнену волю рухів. Св. що Ленін писав по тому питанню: "Ми повинні не забувати, що немає і бути не може в даний час іншого засобу наблизити соціалізм, як повна політична воля, як демократична республіка". Ясно, що большевики свідомо творитимуть цю каламутну воду "буржуазно-демократичної революції", щоб лише викликати максимальну гризню і внутрішню боротьбу між "буржуазними демократами" і "буржуазними реакціонерами", чи, як то їх тепер вигідно названо "фашистами", виконуючи таким чином глибоке провалля в середині однієї національної спільноти і спихаючи, нарешті, т.зв. реакціонерів в умови нелегального підпілля і збройної оборони, а т.зв. демократів під опікувці крила СССР.

Щоб забезпечити собі повний успіх з тією "демократичною революцією" большевицькі імперіалісти йдуть утертим шляхом і пристосовують ту саму тактику у всіх "визволених" країнах. Це в основному зводиться до того, що большевики, чи, радше, їхні ставленики з місця виключають т.зв. реакційні елементи від керми державою. Сьогодні це проходить ще під фірмою боротьби з німецькими прислужниками. Докази цього бачимо наглядно в Польщі; де "армія крайову" не то, що відсунуто від влади, але і переслідуються терором. Це саме і в Фінляндії, де навіть соціал-демократи поклали в неласку. Одnocześnie арештується, судиться і проклинається всіх вчорашніх спільників з недемократичного світу або й демократичного, оскільки ці демократи сліпо не йдуть на московську вудку, як от деякі польські емігранти в Лондоні.

Москва витягає в цих країнах на денне світло всяке шумовиння й асоціальні елементи, дає їм необмежену владу знущатися над вчорашніми приятелями й таким чином свідомо напостхує поєдинські національні групи на взаємну криваву боротьбу.

Та основною рисою, що надає виразу цілості цієї акції, є т.зв. з с м е л ь н а р е ф о р м а. Вже Ленін сказав: Послідовним борцем за демократизм може бути тільки пролетаріат. Переможним борцем за демократизм він може стати лише при тій умові, якщо до його революційної боротьби приєднається селянство." Власне, на тому етапі більшовикам і потрібне селянство. Описля, коли вже будуватиметься соціалізм, селянство піде в кут, а керку державою перебере пролетарська диктатура. А покищо більшовики гартують наказують негайно проводити розподіл землі у "визволених" країнах. Як це не дивно, але власне, в час, коли де не фронтах проходять криваві бої, Москва роздає землю поміщикам, і то не шляхом державної зрозумілої логічної реформи, а шляхом насильного, бунтівничого акту, щоб таким чином розвогнити соціальні пристрасті населення та поглибити внутрішні гризні і роздори. Таким чином більшовики знаходять собі в селянській масі надійного симпатика, бо, давши йому "у власність" поміщицьку землю, вони тим самим його узалежнюють від себе, від того "уряду", що цю його "власність" охороняє законом. Більшовики точно усвідомлюють собі роль селянства в тім етапі. Ось як пише Ленін: "... селянство в даний момент заінтересоване не стільки в безумовній обороні приватної власності, скільки у віднятті поміщицької землі, одного з головних видів цієї власності. Не ставши від цього соціалістичним, не переставши бути дрібно-буржуазним, селянство здатне стати повним і найрадикальнішим прихильником "демократичної революції." Як нахабно і нечесно все те виглядає, коли водночас ці самі більшовики знають, що в недалекому майбутньому вони віднімуть у того ж селянства не лише ту землю, що її тепер воно забрало від поміщика, але також і всю його батьківську, залишаючи йому лише латку присадибної градики, а його самого впряжуть у нове панщизняне ярмо колго - спів і радгоспів. І Ленін виразно обіцяє це: "Від революції демократичної ми зараз же почнемо переходити до ... соціалістичної революції. Ми стоїмо за безперервну революцію. Ми не спинимося на пів-дорозі."

Хай ці слова добре затамлять собі всі, що сьогодні радять на-скавим сталінським "визволенням", "демократією", "наділом землі" і ін. Прийде час, і все це зміниться в чорну неволю, бо Сталін будуватиме свій "соціалізм".

І дивно нераз, як то не бачать єхидних намірів Москви, здається, політично грамотні суспільності європейських народів. Москва замиляє їм очі всякими тимчасово залишеними старими формами, як от: прапор, герб, гимн і інші національні цінності, щоб лише викликати враження, що вони не проти патріотизму, незалежності, чи самостійності. А тим часом на педестал національних героїв і геніїв відвигається нові історичні особи, зокрема ті, які колинебудь задкументували свою відданість Росії чи соціалізму, бо Москва дає монсполь на всі соціалістичні чи соціальні питання, одночасно виклинаючи все в історії, що ішло в розрив з інтересами колишньої Росії, чи сьогоднішнього ССРСР. За формальними мирними договорами більшовики заховили собі зміст усіх видів пропаганди, мистецтва, літератури і таким чином на ділі цілком обмежили волю слова і друку. Чи ж треба підкреслювати, які це фатальні наступки принесє для поневолених національних культур, для виховання молодого покоління. Не дозволяється ні на які легальні організації, які не були б приємні Москві, бо все це зараз - контр-революція, фашизм, німецька агентура. Можуть існувати лише державні організації і такі, як от: "товариство дружби з ССРСР". Організується переважно з мистців і науковців, з отих часто найбільш безхребетних елементів кожної нації спеціальні екскурсії до Москви й Ленінграду, щоб показати їм "братню" російську культуру і блиснути силою та сплямленою слізьми і кров'ю красєю метрополії. Загалом робиться великий

шум довкруги театру, кіна, шкіл, масової політосвіти, профспілок, рад і т.п., щоб замішати народові в голові, зацікавити другорядними щодо основних питань нації справами і таким способом легше потім впригнати у свої ярмо. Нерешті, заключається на один стрій державні договори дружби і допомоги та післявоєнного співробітництва з ССРСР, щоб, з одного боку, дати більшовикам необмежене право в'їзду в "самостійну" державу, а з другого, щоб творити в народі психологічний ґрунт для майбутнього прилучення до ССРСР.

Так, отже, виглядає сьогодні "буржуазно-демократична резолюція", що проходить у "визволених" червоною армією країнах.

Для повного образу, а зокрема перспектив, які стоять перед цими країнами, треба сказати і про практикований спосіб залучення поцінованих індів до себе. Деякі народи, як от балтійські /литовці латиші, естонці/, а також західні українці і білоруси, бачили вже, як це виглядає, і можуть поділитися враженнями і спостереженнями. Дуже часто чужинці, зокрема ті, що виросли і живуть у західних демократичних устроях, з недовірим дивуються, коли хтось каже їм, що в ССРСР усі вибори проходять під терором енкаведівського жандарма. Яси кожний державний устрій оцінюють по його конституції, а, звісно, конституція ССРСР належить до "найдемократичніших" в світі. Коли з газет довідуються про наслідок виборів до верховних органів, з яких за державними ставлениками голосувало 99,9% громадян і всі однозгідно погодилися на сталінських кандидатів, то очевидно, що кожний західний європеець глибоко переконаний, що ССРСР - "найщасливіша країна". Суть справи в тому, що чужинці не розуміють самого слова "терор". Більшевицький терор - це не європейський і не американський, це, в першу чергу, - сибірський. Якби не Сибір з усіма страхіттями концентраційних таборів і якби не та надлюдська ментальність членів пануючого режиму, можливо, що й советський терор європайзувався б. Та покищо кожний громадянин ССРСР хворіє на вічну психозу страху, що має свої коріння не в нервовому переучуванні, а таки в конкретній оцінці жорстокої дійсности. Енкаведівські опричники добираються до кожної людини і приклавши цівку на гана до грудей, схидно всміхаються до майбутньої жертви, оскільки вона наважиться бути неслухняною. Так приходить до "всенародного голосування", до вибору кандидатів і віддання голосів. Хто наважиться голосувати проти? А що вже казати про те, хто мав би відвагу погодитися поставити свою кандидатуру всупереч бажанням компартії. Вибрані люди, звичайно, випадкові і цілком несприятелі до складних проблем державного життя, збираються разом і під гучні "аплодисменти" схвалюють всі постанови про "прилучення", "воз'єднання", тощо.

Перспективи, які стоять перед європейськими народами, оскільки вони мали б стати громадянами Советського Союзу, є зовсім нерожеві. Уже поминаючи всю примусову чистку суспільности від усіх національно-свідомих елементів, поминаючи і ту господарську руїну, яка наступить після насильної колективізації, експлуатації, що доведуть до повного зубожіння всіх працюючих - "союзним народам" прийшлося би ще перевести глибоку переоцінку своїх культурних цінностей, і то з виразною метою руйнувати їхні самостійні первні в користь спільної "великої" російської культури. Прийшлося би навчитися жити в полі ійній державі, в якій не вистачає бути лояльним, треба бути ще активним визнаєм більшовицької віри, повсякчасно усміхненим, радісним, щасливим учасником "нового життя". Це не важливо, що людині горем накипіло серце, а шлунок домагається шматка чорного хліба, вона повинна радіти і веселитися, бо є "вільним" громадянином "вільної і щасливої" країни. Донощиттво і співпраця з тайною поліцією належить тут до почесних обов'язків кожного громадянина, тим то після деякого часу люди стають мовчаливі, недовірливі і покірні, безнадійними очима глядять у грізне майбутнє. Ми не згущуємо кольорів, малюючи ці перспективи європейським народам, що сьогодні радіють "визволенням". На тернах цих народів перебувають сьогодні громадяни ССРСР, зокрема червоноармійці. Хто це сумнівається в тому, як більшовики господарюють у себе в дома, хай спитає рядового бій-

ця, але на поединку, в момент його хвилевої широти.

Перед європейськими народами на цілу пірочінь стоїть таким чином питання організації збройної оборони перед новим жорстоким і грізним окупантом-імперіалістом. Не час вже на дрібні міжнародні міжусобиці, як "не час жаліти рсх, коли ліси палають"... Всі минулі сварки за межу чи історичну кривду мусять зникнути, бо на порядку дня стали великі проблеми збереження вікової національної культури, збереження і захист мільйонів земляків, що вже завтра можуть стати невольниками і жертвами великої тирми народів. Хай почуття власної національної піднесеності і себевагости скріплює свідомість успішного знищення гітлерівської Німеччини, що це так недавно здавалася непереможною. Сьогодні Європа а з нею цілий світ уже виразно собі усвідомляють, що не до миру прямує людство, а до нових воєн, може ще більш кривавих і жорстоких, як це було до тепер. Так і мусить бути, якщо має існувати правда, справедливість і воля. На "визволених" середньо- і південно-європейських народах тяжить, зокрема, відповідальна роль. Вони мусять своїми організованими всенародними революційними діями пері загоріти шлях розгуканій большевицько-московській "тройці" і сказати своє тверде "куди"... В середині ССРСР вже дозріває і цементується в героїчних діях революціонерів революційно-визвольний фронт поневоєних Москвою народів, і до нього треба навіязуватися та співдіяти середньо-європейським народам. Треба пам'ятати, що тут надії можна покладати лише на себе самих. Перспективи перемоги великі і недалекий вже час, коли світ здивується новим силам, що в середині большевицької імперії оформляться у грізний авангард бійців за новий, справедливий порядок у світі та силою своїх революційних дій наближатимуть день остаточного розвалу сталінської тиранії.

На прапорах тих сил блищатимуть великі слова:

СМЕРТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ІМПЕРІАЛІСТАМ !

ХАЙ ЖИВЕ ВОЛЯ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ !

/ Передрук з краєвого офіціозу СУН " Ідея і чин " ч. 9.1945.р.-/

"

oo oo OJ oo oo

" С С С Р - це новітня форма московського імперіалізму, що доводить поневоєні народи й країни до національного, культурного й економічного застоє та руїни. Тільки державне усамостійнення поневоєних Москвою народів Європи й Азії та свободна співпраця між ними доведуть до всебічного розвою. "

/ 3 Постанов II. З'їзду СУН./

ОАЗА ЧИ ФАТАМОРГАНА.

/до політики нацистів на Україні/

Загально відомою є картина подорожі каравани - путників по пустині. Докраю змучені под рожні хотіли б відпочати, спрагнені та виснажені спекотою довгих днів хотіли б припасти до джерел та цілими пригорщами черпати цілющу воду... Наче на їх бажання являється ось перед ними чарівна картина: чудовий лісок чи гайок багатий в тінь пальм чи кипарисів в джерела хрустальної води та смачні овочі. Досвідчений провідник каравани зразу бстрим оком оцінить, чи це дійсна оаза чи тільки сповид - мара - фатаморгана, яка так часто відбивається на безмежних пустинях. Коли ж провідник короткозорий та недосвідчений так поведе свою валку до кожної фатаморгани, буде її все здоганяти і людей занепасти та ніколи її не дожене.

Наша Україна, що лежить на грані двох світів, через терени якої не раз в давнину проходили війною менші чи більші валки різних народів часто вже /хоч сама собою дійсна оаза/ стала фатаморганою для других. Примірів на це маємо багато, починаючи от хочби на пр. від готів, хазарів і інш. половців чи татарів, а скінчивши на останній німецькій окупації України в 1941-44 рр.

Коли хочемо критично і вірно виказати положення українського народу під недавньою окупацією німців, поставу української нації в останній війні та її завзяту боротьбу проти німецько-нацистського імперіалізму то мусимо передовсім, простудіювати "Майн Кампф" Гітлера, писання Розенберга та інші твори грубших нацистів, ясно здати собі справу з того, що собою для німців представляла Україна, з якими планами /роками наперед в деталях опрацьованими/ вони йшли на Україну та якими способами вони переводили ті плани в життя.

А. Гітлер у своїх писаннях та інструкціях до генералів і грубших шишок нацистських, а передовсім у своєму "Майн Кампфі" /до речі багато разів перероблюваному та накручуваному відносно до подій дня/сно до казує німцям, що їм безпотрібно шукати колоній у джунглях Африки чи пралісах Азії; "Ось схід Європи, а зокрема Україна, це терен німецької експансії і будучність Великої Німеччини, це джерела германської сили, це єдина запорука могутності німецького народу в світі. Шлях до панування німців над цілою Європою веде через підбій східної Європи. Там Україна, свята земля будучності німецького народу /гайліес Цукунфтсланд дес дойчен Фолькес/. Коли здобудемо Україну, то за 100 років зростемо до 400 - 500 мільонів і заселемо цілу Європу. Великою небезпекю для цього плану являється сильно розмножувальна сила славянських народів. Тому по війні славянські народи мусять бути виселені з Європи!..." /На жаль мало українців до війни читали, студіювали і знали "Майн Кампф"!/

Як звичайно у німців все йшло "планмесіг" - по плану. Так і тут вже був написаний вирок смерті на славянські народи: в поршу чергу йшли чехи й поляки, дальше інші славяни, а між ними й українці мали зникнути зі своєї землі до 15 років. До цього йшла "наукова" підготовка в німецьких газетах і книжках. Часто читали ми публікації про німецьке освоєння українських міст напр. Львова, Тернополя, а навіть Києва. Не один з нас у своїх руках мав карту київської області, де всі мігцевини включно до Києва мали вже свої німецькі назви всяких "дорфів", "ляндія", "бергів" і "штадтів". Ціле правобережжя в роках 1941 - 43 аж роїлось від таборів - гітлер-молодь, якій вщиплювано в душу, що Україна це їх прабацьківщина /ургаймат, і виключно для великого німецького народу "свожим провидінням" /частий гітлерівський висказ!/ призначена. Так то йшла підготовка і так то мало бути по війні. И покищо німці в політиці

на сході були вірні наказові Гітлера і програмам всяких політичних мрійників типу Розенберга та руками ексекютора Гімлера й тим подібних катів України Кохін пер факт не факс старались свої плани на Україні реалізувати.

В листівці 1942 р. видав Гімлер "Інструкції" для німецької поліції на Україні, яка хоч була строго довірлива і на певні дані була тільки чотирма найгрубшим рибам нацистівським на Сході /решті мало передаватись усно/ таки дісталась скоро в українські руки і вже на початку 1948 р. надрукована була в офіційній СУН "Ідея і чин". В 1945 р. з початком появи американське радіо оголосило цю інструкцію в радіо-висвітлі Лексінгтону до відома цілому світові. Ось кілька виїмків з цієї інструкції:

1. Наші вороги: комуністи, бандерівці й партизани. Потенційно найнебезпечніші бандерівці. За всяку ціну їх знищити.
2. Школи тільки 4-и класові. Інші на другий рік 1942/43 закрити.
3. Діяльність "Просвіти" обсервувати, там діють бандерівці.
4. Розвизати всі культурні установаи, театри та кіна.
5. Якнайменше наукових інституцій типу лабораторій і т.п., дозволяти лише тоді, коли це для війська не застудило.
6. В церкві не допускати до згоди. Дійсно так було, що гештапо створило кілька цорков на Україні, яких зрарки себе всмісно викликали не лише в Києві, але по й на еміграції напр. в Криничі...!
7. Не поборовати с у х і т, тифу. Закрити лікарні для населення, здержувати вишколювання дальших автохтонних лікарів.
8. Суди лише німецькі. Кожний суддя німець. Для населення тубильці суди передбачені доіно за 10 літ.
9. Хунтіганство карати лише тоді, коли це шкодить німцям.
10. Ширити аморальність, не карати за злочин а сорту.
11. Проє до має кребет-зламати, хочемо с виховати "кнехтенфольк" /рабів/.
12. Партизан і націоналістів не допустити до згоди.
13. Строга контроля поїздів.
14. Насадити сексотів /агентів/ у заводах, цехах, церквах, підприємствах, брках і т.п., олідкуючи за зоргами Німеччини. Патім взяти на послуги поліції.
15. Німцям не віляно здержувати ближчих взаємин, ані говорити з тубильчим населенням. Навіть слова "український" боялись уживати, заступаючи його заодно "тубильчий".
16. Не говорити про непорозуміння в партії.

По одержанню цих інструкцій відбулись очевидне по обласних містах таємні наради, на яких подаючи інтерпретацію цієї інструкції від себе, місцеві "гобітскомісари" чи тим подібні "лайтери" додавали це напр. на з'їзді в Києві таке:...1/зпинити приріст населення, утруднюючи дозволи на вінчання від цивільних урядів. 2/ Забирати расових дітей на використання до німецьких заведень. 3/ Дівчат забирати насильно до військових домів розпустити. 4/ Всю працюдатний матеріал передовсім мушин навіть насильно відправляти на каторжні роботи в Німеччині і б. ін.

Сєв така то "Нова Европа" чекала український нарід!...

Роки 1941-44 це часи найбільш нечуваного гітлерівського насильства на Україні. Гітлер спанілий від хвилевої побіди виголошує бомбастичні промови, в яких називає своїх противників "мілітарними ідіотами" /гл. Баєр Таг - серпень 1945 р. уривки промови Гітлера з 1942 р.. Ненавистні нацисти проголошують "програми" колонізації України на 10, 100 і 1 000 років наперед та цілою масою наче саранча сунуть на Україну, щоб це реалізувати. Осіною 1941 р. появилася в "Крекауер Цайтунг" /офіційс-нім. влади в Генеральному Губернаторстві/ недвозначні статті, по яким вказували цілі та наміри, з якими німецький окупант приїде на українські землі. Інтересним було відкриття плану поселення п'ятьох мільонів німців на

Україні, при чому говорилося тут, що вже навіть підготовано списки перших колективістів. Господарства, які мали б перейняти німці повинні були охоплювати 60 - 200 га. землі на одну сім'ю, при чому спеціально вирішені мали бути воляки, що відзначились у війні, або потерпіли через неї, а також сім'ї поляглих. Розглядувалося там проєкт автостради Берлін - Владивосток та інших комунікаційних шляхів, що мали перехресчуватися на Україні. Поміщено там навіть було проєкт такої карти. Цими шляхами мали плисти до Німеччини уральська руда, бакинська нафта та українська пшениця. Індустриалізацію України автори статті уважали проти-природним явищем. Україна мала б припинити розбудову свого промислу та повернутись до своєї давньої ролі і стати знов виключно сільсько-господарською країною. Опанілим від початкових побід здавалось німцям 1941-42.рр., що вимріяна "обіцяна земля" німецького "герренфольку" стала реальною дійсністю. Тож починають переводити в життя свої фантастичні й дикунські плани де більш варварськими способами: мільйони корців зрабованого збіжжя, в час, коли громадяни України примирали голодовою смертю, мільйони насильно вивезених з України робітників "остів", сотки тисяч голодом заморених та постріляних полонених, тисячі спалених сіл і міст, в безконечній черзі постріляні/ часто кулями дум-дум/ і закатовані гештапом самотійницькі борці, перманентні шибениці по галицьких містах /відомі жертви т.зв. "збірної відповідальності" проти законів розбудови Ген.Губернії /, знасилувані жінки, мердовані діти, "добровільне" творення всяких військових і напіввійськових тубильчих формацій і т.д., і т.д. - ось вислід гітлерівського панування на Україні. /Гл.тоже 2.і 3. ч."Слово" Регенсбург 1945.р. стаття Едварда Снави "Знищення і відбудова України" та "Українець у Франції" ч. 8. з дня 6. жовтня 1945.р. стаття "Україна в боротьбі проти окупанта"/.

Український народ, що сподівався у цій війні дійсно нового життя побачив, що йде до неминуемого невільництва і смерті. Перед українським народом стало рубем питання: б у т и, а б о н е б у т и.

Б у т и - означало сейчас отанути до завзятої боротьби проти нового окупанта. У підпольних виданнях самотійницького руху проведено широку політичну програмову акцію проти рабункової політики нацистів по цілій Україні. На організовану акцію українських революціонерів, в які втягався весь народ, німецькі окупанти відповіли де більшим терором. Але український робітник чи селянин, який сховав для себе хліб, або який втік у ліс перед насильним вивозом - вже ставав тим самим проти німецького наїздника. Коли німці продовжували /почату вже в 1941.р./ акцій палення українських сіл та мордування безборонного населення той, який сидів у лісі чи інших криївках, не хотів вже безчинно приглядатися німецьким насильствам. Ідучи по вказівкам українських революціонерів, він витягав захищеного криса та ставав до боротьби з німецьким наїздником.

В огні тої боротьби родився на переломі 1942-43 р. всенародній всеоборонний рух, який з початкових невеликих самооборонних актів перетворився в могутню революційно-збройну течію та сформився в лави загартованої і випосаженої в усі модерні засоби повстанської формації - Української Повстанської Армії/ УПА/. В часі, як під сталінградом послідовно йшло до німецької катастрофи, то по всій Україні українські партизани шарпали німецьке запліддя та паралізували всякі повстання. Ревночасно в непроходимих лісах Полісся та в борах і зворах Карпат засновуються військові табори, кадрові та старшинські школи українських партизан. Зорганізувавшись у відповідну силу часто виходять тепер українські революціонери на чисте поле та зводять уже отверті бої з німцями. За Східною Україною йде і Західня - Галичина. Ліси Карпат залюднилися таборами галицьких повстанців. Згодом до всеукраїнського повстанського руху приєднуються і другі поневолені нації. Так то під наказами українського партизанського командування закипіла завзята боротьба від Кавказу аж по Сян, від лісів Білоруси аж по Чорне Море. Згадаймо хоча важніші бої: 27.XI.1943.р. бій за Чорний Ліс на Гуцульщині, 4.XII.1943.р. бої в лісах Самборщини, 11.XII.1943.р. завзяті бої в лісах Долинського та Скільського повітів, великий бій з 30 000 -ою німецькою армією "на горах" Полісся в днях 23 і 24.IV.1944.р. і багато інших. Ніщо не відотрапило українського революціонера

від боротьби "за свободу рідного народу": ні каторги львівської в'язниці "на Концного", ні страшна тюрма "Монтелюїх" в Кракові, ні "Майданок" в Любліні, ні інші безчисленні Ашвіці, Маутгаузени, Ебензе і т.п. конц. табори. Навпаки у великій жертвенній любові до батьківщини українські партизани не знали ні ночі ні дня; ні голод ні холод ні смерть не опиняла їх на тернистій дорозі до великих і світлих ідеалів. Коли спочатку тільки ліс належав до них, то з часом вони опановують вже цілі райони, а навіть і важніші шосе. Кожна грудка землі українського чорнозему почала невимовно пекти німецьких окупантів, кожний корч грозив їм смертю - одним оловом під німцями зачала осунатись земля.

Так загорілась ціла Україна повстансько-партизанським полум'ям завзятої боротьби в обороні своїх святих прав.

Та процес визвольної боротьби української нації на тому ще не покінчився. В цьому завязаному гігантному змаганні зродилась могутня течія співпраці всіх верств народу - українських селян, робітників та інтелігенції і то зі всіх земель України за одну велику святую ідею: ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ. Довкруги цієї ідеї сконсолідувався весь український народ, відкидаючи на бік всякі партійні й територіяльні непорозуміння. В цей спосіб з цього історичного об'єднання, найширшими масами українського народу, що стояли в завязаній боротьбі за УССД /Українську Самостійну Соборну Державу/ була покликана до життя УГВР /Українська Головна Визвольна Рада / та її виконний орган Генеральний Секретаріат. Завданням того верховного органу стала репрезентація і політичне очолення тої боротьби, яку вів український народ з чужим імперіалізмом.

Оцементувавши себе в один національно-революційний моноліт та загартувавшись у вогні жорстокої боротьби, український народ бив так довго німецького окупанта, аж останній гітлерівський солдат кинув українську землю! Цією боротьбою Україна приєдналась до спільного змагання проти системи поневолення і диктатури за свободу народом і людині. Саме так треба розуміти признання Рузвельта Українському народові на конференції "в Сан-Франціско", - як пише газета "Українець у Франції ч.8.45.р.

В цей спосіб поразкотній здійнилась і тим разом свята правда, зна на навіть кожній українській дитині, а про яку нажалі звичайно забувають великі чужі вожди, що йдуть на підбій України: то без українців і проти українців іде на Україну, той скорше чи пізніше муорить провалитись! Україна Богом дана тільки для українців. Уже в праісторії, а ще більше в історичних часах через терени України просувались війною дикі валки азійських племен, тудю вогнем і мечем проходили всі т.зв. мандрівки народів, в першій мірі на Україні відбувались завязані бої тих всіх імперіалістів, що сунули на підбій Європи, а вкінці на тій самій Україні відігрався найбільш варварський похід останньої світової війни "дранг нах остен" гітлерівської Німеччини. Последна війна коштувала Україну 10 міль. народу та сотки тисяч спалених сіл і міст та зруйнованих варотів праці. Мабуть ніяка країна в світі і то можемо сміло твердити, не понесла стільки мільонів кривавих жертв в обороні людства й цивілізації, що дала українська нація. Як, і якими перфідними методами так в історії, як і в недавній дійснооті кожний наїздник не старався знищити український народ, переминюючи дуже часто Україну в дикі поля, то наш народ не пропав, але наче Феніко з попелу відроджувався зі свого чорнозему до нового життя та скоро десятками мільонів нового українського покоління покривав свою землю, - дуже часто поглотуючи в себе ще й епігонів чи сателітів свого наїздника.

Це все свідчить про невмиручість українського генію. Українська земля зі всіма своїми багатствами, якими ледви чи може похвалитись друга країна світу від віків є призначена тільки для українців і тільки для українців є вона дійсною оазою. Коли хто хоче це святе право українського народу подоптати - українська оаза все стане для такого тільки фатаморганю.

З УКРАЇНСЬКОГО ЕМІГРАЦІЙНОГО ЖИТТЯ.

НОВА СПРОБА РЕПАТРІАЦІЇ.

В попередньому числі "Державної Думки" повідомили ми про заарештування през. Трюміна та ген. Айзенгавера, на основі якого не вільно нікого репатріювати примусово, проти його волі. Супроти такого заарештування большевики беруться на хитрощі й почали вживати в своїй боротьбі проти української еміграції підступу, інтриги та денунціації. Вислідом цих інтриг є заборона німецьких властей давати працю б. совітським громадянам, а далі нова перевірка та сегрегація осіб "Д.П." Обі ці акції разом є нелюдським шантажем большевицьких діячів, хоч кожна зокрема виглядає на перший погляд досить невинно. Бо коли зважити, що бувшому совітському громадянину, що не хоче повертатися до Совітів, відберуть опіку УНРРА, а одержати працю в Німеччині їм не вільно, то що їм залишиться?

Ясно, що ми всі, українські політичні емігранти, мусимо зайняти супроти цих затій одноставний фронт. Коли хтось думає тільки про себе і щасливий, як йому особисто вдасться якось просмикнутись, то це нікчемний боягуз і зрадник. Тому й "поучення" різних "політиків", як то можна особисто просмикнуть при тій акції згідно з засадою: "спасайся хто може"! - це звичайна політична трусливість, негідна політичного емігранта.

Українські політичні в'язні, що своїми довголітними перебуваннями по різних тюрмах і кацетах засвідчили свою відданість справі оборони прав українського народу, заняли до цієї акції поновної репатріації слідуюче становище:

Ми, бувші українські політичні в'язні німецьких концентраційних таборів і тюрем, чуємося до обов'язку поінформувати український загальний про наше становище відносно нових форм примусової репатріації.

1. Ми рішуче протестуємо і будемо бойкотувати усяку перереєстрацію, в основі якої лежатиме принцип розподілу нас, українців, на різні групи "польських", "совітських" і т.д. Ми всі є українці і домагаємося трактувати нас тільки як одну групу українців. Засади демократії, що за неї свободолюбиві народи Америки й Англії проливали свою кров / атлантійська Карта /, підтвердженні заявами през. Трюміна, ген. Айзенгавера, прем. Черчилля, прем. Етлі й інших західних державних мужів, заповняють свободу народності, релігії, і політичних переконань кожній людині. Тому ми і вважаємо за різко недемократичний прояв відмову признавати наших братів - згідно з нашим бажанням і домаганням - українцями.

2. Ми заявляємо виразно, що по питанні державної приналежності, ми всі є бездержавними. Вже міжвоєнний політичний лад на наших землях не був вислідом нашої волі, а вислідом збройного насильства імперіалістів над українським народом. Увесь український народ оборонявся збройно проти імперіалістичного насильства до останніх можливостей і ніколи не припинював своєї боротьби. Ні шовіністична польська, ні ні тим більше совітська, ні румунська держава не давали нам ніколи державної опіки, а протівно, примінявали завжди до нас варварські методи насильства над свободою думки, релігії і національного життя, тюрми, концлагери, пацифікації й мордування безборонних жінок і дітей. Громадянства тих держав ми собі ніколи не бажали й не бажаємо.

3. У боротьбі з націонал-соціалістичним та большевицьким тоталізмом, у боротьбі проти варварства, шовінізму й насильства ми втратили все і стали бездомними політичними емігрантами. Ми прохаємо не відмавляти нашим братим опіки УНРРА-и до часу, поки не знайдуть нормальних умовин праці. Ми всі як один бажаємо повернутися до Батьківщини, як тільки там зникне московсько-большевицьке насильство, а запанує дійсно демократичний лад і свобода.

4. Ми звертаємо увагу на те, що не тільки українці не хотять у теперішніх умовах повертатись до батьківщини : сотки тисяч людей різних інших народностей, гноблені поляки, литовці, лотиські, естонці і т.д., не хотять повертатись до країв, до під совітами, бо там панує насильство, конц-лагери, терор - коротко, цей самий лад, що був у націонал-соціалістичній Німеччині.

5. Ми рішуче протестуємо проти того, щоб ССРСР чи якісь маріонеткові "уряди" "держав", що під владою ССРСР зголошували до нас якінебудь зверхні права. Ми є вільний народ і ніякого середньовічного підданства не визнаємо.

6. Ми прохаємо культурний світ узяти нас українців і політ-емігрантів других поневоленних большевизмом народів в оборону перед залишками законспірованих німецьких нацив, що з помсти за нашу криваву боротьбу проти їхніх імперіалістичних плянів хотіли б тепер різними інтригами і підступами віддати нас у руки большевицьких терористів.

7. Ми підчеркуємо, що поділ українців на різні групи, позбавлення опіки УНРРА та відсилання до різних комісій є рафінованою замаскованою насильною репатріацією, що є ярким порушенням зарядження през. Трєміна і ген. Айзенавера про те, що нікого насильно репатріувати не вільно.

8. Ми заявляємо, що, прохаючи окіки УНРРА-и, ми не прохаємо ніякої милостині, а тільки повернення нам через УНРРА-у урядом ССРСР того, що на рахунок відшкодування за заповідані нам Німеччиною страти, забрав у нашому імені безправно ССРСР, та як відшкодування тих шкід, що нам їх вам він заповідав.

9. Ми відкликаємось до цілого культурного світу з оцінкою того, хто є "воєнним злочинцем", "імперіалістом", "фашистом" і "ворогом людства" : українські політичні емігранти, що, обороняючи свій нарід перед злочинами націонал-соціалістичних та москво-большевицьких наїздників, платили життям мільонів своїх рідних і друзів, які згинули на полі бою та по тюрмах і кацетах, чи може якраз ті, що насильством заняли наші землі і дальше розстрілюють безборонних людей, засилають сотки тисяч до конц-таборів, катують по тюрмах невинних юнаків та знуцаються над цілими народами на глум ХХ-го віку.

10. Ми пригадуємо цілому світові, що на прапорах Української Повстанської Армії за весь час її важкої чотиролітньої збройної боротьби проти всякого імперіалізму виділи величні кличі: "Свобода народам і людині". Тому ми й апелюємо до цілого культурного світу, щоб в імя тих ідей взяв в оборону тих, що, як жертви імперіалістичного насильства, мусли кидати рідні сторони й шукати хвиливого захисту на чужині в час, коли інші народи можуть уже спокійно братись за відбудову своєї батьківщини.-

- - -
- - -
- - -

"Єдиним шляхом до досягнення наших цілей є Українська Революція в московській імперії ССРСР в парі з визвольною боротьбою поневоєних Москвою народів під гаслом :
"Свобода народам і людині."

В П А М И Н А П О Л І С Л А В И .

/ Передрук з краєвих видань. /

МОВЧАН, заступник Обласного Провідника ОУН Запорізької області, загинув у бою з німецькими окупантами в квітні 1943.р.

ЛИСИЙ, Окружний Провідник ОУН на ОіСУЗемлях, загинув від німецької кулі в Умані в червні 1943.р.

ЯРОСЛАВ ПЕТРЕЧКО-ГРАБ, Краєвий Референт СБ на ОіСУЗемлях, провідний член ОУН, загинув з рук німецьких опричників в листопаді 1943.р.

КОСТЬ, заступник Краєвого Референта СБ на ОіСУЗемлях, загинув у боротьбі з сталінськими бандами на Уманщині в січні 1944.р.

СТОРЧАН, к-р куреня УПА-Південь, знаний з багатьох боїв проти німецьких і сталінських окупантів, загинув на Волині в губернському бою з большевиками 2. квітня 1944.р.

МАМАЙ, родом з Полтавщини, к-р куреня УПА-Південь, знаний з боїв на ОіСУЗемлях та ПЗУЗ, учасник боїв на Гурбах, загинув у бою з большевиками 25. квітня 1944.р.

КРОПИВА, начальник штабу УПА-Південь, член Краєвого Проводу ОУН, знаний з боїв проти гітлерівських і сталінських окупантів, загинув у бою з енкаведистами в с. Кордишеві, на Остріжчині /ПЗУЗ/, 13.У.1944.р.

ОМЕЛЯН ГРАВЕЦЬ-БАТЬКО, Провідник Генеральної Округи ОУН на Осередніх Українських Землях, к-р ГВО УПА, довголітній визначний член ОУН, що, не шкодуючи себе, все йшов у перших рядах революційного авангарду, загинув у бою з большевиками 10 червня 1944.р. на Вінниччині.

ДОВБУШ, к-р куреня УПА-Південь, знаний з боїв проти гітлерівських і сталінських загарбників на теренах південної Волині, Вінниччини й Кам'янець-Подільщини, загинув в червні 1944.р. в бою з большевиками.

Генерал СТУПЧИНСЬКИЙ-ГОНЧАРЕНКО, начальник штабу УПА-Північ, полковник армії УНР, визначний військовий і громадський діяч, оточений з усіх боків большевиками, бився до останнього набою і загинув 30. липня 1944.р.

ЛЕМКО, визначний член ОУН, виховник молоді, організаційний референт Краєвого Проводу Юнацтва ПЗУЗ, Провідник Генеральної Округи ОУН на ОіСУЗемлях, загинув у бою з большевиками 30. липня 1944.р. на Остріжчині/ПЗУЗ/.

Майор МАКАРЕНКО, визначний член ОУН, шеф штабу воєнної групи УПА-Північ, впав 8.УІІІ.1944.р. у боротьбі з німецькими окупантами.

Сотник ВАДИМ, військовий інспектор КВБ УПА-Захід, член ОУН, загинув у жовтні 1944.р. в бою з большевиками.

Поручник ТКАЧУК, член ОУН, ад'ютант команданта старшинської школи УПА, загинув у бою з большевиками 15.Х.1944.р.

Поручник капелян о. др. РАФАІЛ, духовник старшинської школи, загинув у бою з большевиками 15.Х.1944.р.

Поручник ГАМАЛІЯ, курінний УПА, загинув 1.ХІ.1944.р. у бою з большевиками в Чорному Лісі /Станіславівщина/.

МИРОН ГОЛЮД-ВЛОДЬО, визначний член ОУН, загинув в бою з большевиками 1. листопада 1944.р.

ТИМКО ГАЛІВ-ЧОРНОВІЛ, б. член Обласного Проводу ОУН, підреферент одної з референтур КН ОУН ПЗУЗ, загинув у бою з большевиками 1. листопада 1944.р.

СЛАВА БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ !

СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ !

БЕРДЯЄВ ПРО СОВЕТСЬКУ РОСІЮ.

/ На підставі "Нос Ціріхер Цайтунг" з 20.Х. ц.р. № 1 575/.

/В.Й./ Вже довго нічого не було чути про славного московського філософа Миколу Бердяєва, який сьогодні вже має 72 роки. Після видалення з Сов. Союзу в 20-ох роках, Бердяєв жив переважно в Парижі і не робив ніколи ніякої тайни зі свого негативного ставлення до фашизму й націонал-соціалізму; зі страхом мусів він себе питався, чи вдасться йому підчас окупації Франції оминати схоплення Геотаном. Як тепер відомо, популярний вчений був два рази переслухуваний німцями, але вкінці все ж таки залишився цілим. В часах окупації закінчував пюання своїх крижжк; першу про "Московську ідею" та другу "що має містити синтезу його наукової праці".

В парижській газеті російських емігрантів "Рускіє Новости" появилася недавно стаття Бердяєва під заголовком "Сила минулого і майбутність", в якій він вивчає демократичному світові, а особливо - очевидно - російській еміграції, цікаве питання; чи еволюцію, яку можна завважити в багатьох ділянках життя в Росії, можна брати поважно, чи вона зображає кінечність, від якої совітський режим не може відступити та також, де лежать границі цієї еволюції. Бердяєв остерігає перед припущенням, наче в Росії dokonується віднова; він вважає це за виключене, наче б соціалізм в Росії міг бути усунений, бо на цей соціалізм знаходить він оправдання в історії і суті московського народу. Як з одної сторони з майстерською ясністю він зображає, що Совітський Союз завжди більше мусить повертати до історичних традицій Росії, так не відстрашується від ствердження, що совітська диктатура не дала до тепер ніякої площини духової свободи. Він дає вислів своєму переконанню, що Росія зможе аж тоді відіграти велику роль в історії людства, коли вона не дозволить бути диктатурі над духом. Це буде цікавити не тільки багато Срихильників Бердяєва, яких він має в Швайцарії, але також ширший загаль, який приважує свою увагу будучності Росії, щоб запізнатися зі змістом статті принайменше в винятках.

На початку Бердяєв говорить про те, що народи й групи живуть далеко більше під діляючим впливом минулого й притягаючої сили майбутнього, як в ніколи не схопленій теперішності. Революції більше зв'язані з традицією, як це звичайно приймається: На початку революції думається перевернути все минуле й виявляється готовість заперечити не тільки але й внутрішню вимерле, але також цінне і вічне. але по деякому часі починається знову призадумування над їх цінністю. Та неможливий поворот до зниженого минулого після вдатної революції. Те саме, що вже Токвій доказував на французькій революції, переживається тепер в Росії: московська історія набрала знову пошанування. Олександр Невський, Петро Великий, Суворов і др. зазнають правдивого культу. Московська література в перших большевицьких роках зганьблена й погорджувана, сьогодні - гордістю "совітського народу". Національна свідомість пробудилася на ново, заслуги православної церкви для Росії признані. коротко, панує гармонійне відношення між силою минулого й цілями будуччини, на що революція не звертала уваги: "Та чи це означає зраду основних принципів соціальної революції?" - питається Бердяєв і продовжає: "Думаю, що ні, Здобутки соц. революції в Росії лишаються незмінними. Совітська Росія є соціалістичною країною. Кляки по формі, що їх зустрічаємо в капіталістичному суспільстві, більше не існують, хоч повстання нових форм нерівності - можливе. Засоби продукції, фабрики і земля не в приватній власності. Приватна власність престається на предмети вжитку. Незмінною лишається також політична структура Советів; вона буде демократизуватися, але нема ніякої основи думати, що вона буде розвиватися по лінії західних парламентарних демократій". Диктатура являється тільки тимчасовим явищем - думає Бердяєв - але до якогось, хочби зларіднено-

га капіталістичного порядку московський народ не повернув би. При тому діяли б не тільки здобутки революції, але також традиції минулого.

" Римські поняття власності були завжди чужі свідомості московському народові. Дух спільноти в московському народі в незрівняно вищому ступені питомий, як народам заходу. Московський комунізм привів собі традицію "народників" в тому зміслі, що він признав для Росії можли-вість оминути капіталістичний еволюційний період, однак з різницею, що соціалізм народників хотів залишити Росію як рільничу й селянську країну, підчас, коли комунізм в ім'я соціалізму вимагав індустріалізацію Росії", що - як Бердяєв думає - опісля уможливило перемогу над Німеччиною. Однак хто склонний хоч частинно більшевизм усунути зі суті московського народу, буде - як каже Бердяєв - завжди поставлений перед "мозольним питанням" о в о б о д и. Чи Росія засуджена завжди жити в неволі? Можна з журбою сказати, що ми в минулому не мали свободи; нема її також і в теперішності і не в певне чи буде вона в будучності. Бердяєв думає - спираючись на осядах визначних московських істориків - що неволю в московській минувшині треба по-часті пояснити незмірним об'ємом площини Росії, яка може разом вдержаною бути тільки суворого організацією. Також совети поставлені перед факт "колосальності"; комуністична революція одідичила від минувшости ідею колосальності Росії і залишилася їй вірною. Також створення советської федерації з її багатьма народами й племенами уявляє собою колосальне тіло, яке здійснювалося не згідно з волею, тільки під примусом. Одночасно з тим ішов великий соціалістичний переворот. Політична й господарська диктатура декколи в найменшим злом, а навіть часом може бути колючим. " Але, що ніколи не дається оправдати, це духовна й інтелектуальна диктатура над думкою і вірою, що якраз означає тоталістичну самоволю. В ХІХ-ст. московське думання, змужене безглуздою цензурою, але внутрішньо було воно незвичайно вільне. Свобода духа, це не тільки атракція будучности, але також жавішання минулого, великої російської культури, яка існувала мимо самодержавного /царьового/ режиму. В Сов. Росії розуміється свободу духа не як незалежність індивідуальності від загалу, тільки виключно як активність в колективному соціалістичному будівництві, після чого саме наступає вибір; боротьба думки в усунена. Таке поняття свободи в шкідливе, бо воно не може бути примінене до думання, визнавання і творчої праці в мистецтві."

Чи можна думати - питається Бердяєв - що тепер, коли війна переможно закінчена, коли суспільний порядок устійнений і вже йому не грозить ніяка небезпека, що в Росії таки буде проклямована свобода духа, сумління, думання і вислову? "Я не маю на думці формального признаня свобод" - додає він обережно - "тільки їх реальне переведення". Тепер річ іде не про т.зв. "політичні свободи" - думає він трохи філософічно-абстрактно - "тільки про свободу духа, що зображає дійсну правду".

Вкінці він каже: "Минуле й майбутнє зусить злучитися в вічно-вартісному і непроминаючому. Прийдуть століття. Московська суспільна революція, грандіозна в своїм розмаху, стане віддаленою минувиною: але вона буде далі жити в будучності. Тоді буде щось нового, чого ми собі не можемо уявити, і те нове буде мабуть обурюватися проти наймолодшого минулого. Однак також те нове не зможе знищити сили минулого, минувшина й будучність будуть змушені знову получитися. Сов. Росія вступає в годину свого існування, бо минувшина й будучність знайшлися разом для здійснення великого покликання Росії і московського народу в світі; бо в багато основ припускати, що починається московський період у світовій історії. І в свідомості такого покликання Росії лущиться революційна, соціалістична освітська ідея і месіаністично-слав'янофільською, яка являється спадщиною минувшини. При тім завжди грозить небезпека імперіалістичної спроби, яка також перейшла з минулого. Та ми хочемо думати, що московська ідея здійснення братерства між людьми і народами буде сильніша".

Повища стаття, головню ж її закінчення кидають ясне світло на едність московської психіки без огляду на політичні переконання. Найзавзятіший ворог більшевизму, москаль, погоджується вповні з ним, коли йде про відношення до Росії. Яркий націоналізм і віра в особливе післанництво московського народу, хоч як це дивно, однаково питоменні білим, як і червоним москвинам.

/Стаття Н.Тотмана і І.Б.Вауеля, поміщена в американському журналі "Релерс Дірект"./

На вступі статі автори пишуть, що журналісти вислідять в союзних державах, де отісняються висловлювати свої гострі думки про заторкнені національні інтереси. Та не завжди так маєтся справа з сусідніми державами. Дуже часто пишеться про них побіжно або дається загальний невірний образ. От візьмим на-пр. Китай. Пишеться про нього побіжно, загальноково. Тому вважмо необхідним дати правдиву картину становища в запряженні з нами і сусідній країні - Китаю. Китайці - велика нація, що творить четвертину всього людства. Це велика країна пробуджується і гідна прикладу Японії чи СРСР, переходить на індустріалізацію. З того приводу питання: піде Китай по демократичному чи тоталістичному шляху - це й являється важким політичним питанням і в будучності - все одно в війні чи підчас миру - значення того здійснення може стати рішальним чинником в цілому світі.

Сьогоднішній Китай розділений на три частини: 1. Манджурія і Східна частина Китаю, що находилась під японською окупацією, 2. Північно-західна частина біля совєтської границі, де господарюють китайські комуністичні війська і 3. територія Китаю Чан-Кай-Шека, яку замешкує більшість китайського населення.

Чан-Кай-Шек вважає себе наслідником Сунь-Ят-Сена, батька китайської революції і основника народньої партії. Він поставив собі за завдання досягнути три цілі: 1. національну незалежність, 2. демократичний політичний лад і 3. народне задоволення. З 1927 р. до 1937 Чан-Кай-Шек сприяв проявам китайських комуністів, інспірованих Москвою, які хотіли втягнути Китай у війну і захопити владу в свої руки. Він фактично об'єднав цілий Китай, за виключенням невеликої північно-західної частини, де його війська борються з комуністами. До часу японського нападу на Китай в 1937 комуністи творили в'єднений фронт і об'єднали борються під командуванням Чан-Кай-Шека. Та після пакту Гітлер-Сталін вони остигли та відкликали свою згоду, пояснюючи це тим, що вони революціонери а не реформатори. Вони проголосили себе і червоні війська незалежними. Тепер вони мають свій власний уряд, адміністрацію і т.д. та ведуть монопартійну політику. Недавно вони об'явили бойкот спробам Чан-Кай-Шека створити демократичну республіку. Таке тепер положення і надії на демократизацію Китаю.

Факт, що Японія викинена з Китаю - всім відомий. Лишається тепер питання чи Манджурія і північний Китай, де є головні промислові центри, попаде під владу комуністів, які повели в Китай по шляху тоталізму. Ми, американці - пишуть далше автори - не можемо відступити від цироті в тому питанні тому, що питання, яка система побідить в Китаї, означає одночасно, хто буде володіти Китаєм: демократична Америка чи тоталістична Росія. Американські впливи в Китаї являються культурним прогресом, технічною і матеріальною поміччю, головним виявом у воєнно-економічному забезпеченні. Зате совєтським знарядом являються: коспіративна організація, контрольована партійна пропаганда, шлях до захоплення влади і ліквідація всіх демократів а в разі потреби підняття воєнної інвазії в ім'я "визволення". СРСР не може дати Китаєві матеріальної помічі, не може дати прикладу прогресу, не може дати технічної помічі і не може задовольти Китай в такій мірі, як це можемо ми. Ці факти дають нам в руки козирі і вповні ясні призначення наших сил і спроможностей. Комуністи стараються масовою пропагандою дати нашому поінформованні неправдиве представлення про становище в Китаї, а це робить з того ціллю, щоб ми, американці, залишили тих 450 мільйонів в розпорядження тоталістичній заразі, яка впливає з СРСР. Для успішного проведення свого обманювання в життя, комуністи користуються чотирма способами. І так:

Брехня ч. 1.

"СРСР є демократичний і тому можна йому спокійно дати Китай в його руки-розпорядження".

Відомий обсерватор комуністичного життя в Росії п.Г.Ламітар оцінив виследи всіх кровопролиттів, завдяки яким Сталін закріпив свою диктатуру в 1936 - 37 роках, герлаючи про демократію. Сталін і тепер заходить ся обманути наш уряд, - пишуть згадані журналісти - щоб він прийняв і привітав установлення советської системи в Китаю. Ця думка провадиться у виданій Советами книзі: "Розв'язка азійського питання". Тенденція така впливає зі змісту книги, в якій сказано, що азійські народи більше зацікавлені практичною демократією, яку представляє СРСР, чим тою теоретичною демократією, яка зв'язана з неможливим капіталізмом. Ця неправда зроджена в Москві в 1936.р. в тому самому часі, коли була встановлена нова конституція, повна тріскучих фраз про демократію. Замість створення народного уряду, була узаконнена диктатура комуністичної партії. Сам "великий" Сталін відкрито заявив: "Я повинен признатися, що хід і протікання нової конституції такий, який охороняє диктатуру робочої класи і примат компартії." / "Правда" 18 листопад 1936/. При проведенні виборів в СРСР ніхто не може тільки дати свою згоду на пропонованого партією кандидата. Конституція залишилася тільки фасадом диктатури. Хто протиставиться хоч одним словом проти такого розумовання диктатури - цей зрадник чи "ворог народу" і йому остається в найкращім випадку шлях у концлагер; в концлагерях пропало дотепер ва обережними підсумками більш 15 мільонів советських громадян. Так у дійсності виглядає "демократія", яку побачили б китайці на випадок загарблення Китаю - Советським Союзом. "Якщо хочемо - пишуть далше журналісти, - щоб наша політика в Китаю була правильною, мусимо постійно мати на оці факти: по перше - признання Сталіна, а подруге - ствердження Рузвельта, що в СРСР панує така крайня диктатура, що немає її рівної в цілому світі. Якщо та диктатура розгорне свої пазури і на Китаю, принцип демократії в Азії буде страчений. До того треба додати факт, що Совети глибоко заангажовані в китайських партіях, базованих на директивах з Москви. Факт, що СРСР називає ці партії "приятельськими урядами" доказує лише розтягнення тоталітаризму з СРСР в Азію."

Та це ще не все. Кого не задоволяє перша точка, тому даємо ще один уступ з нової книги Гаррісона: "Звідолення з червоного Китаю".

Брехня № 2.

"Китайські комуністи зовсім не схожі на московських комуністів".

Один популяризатор прокомуністичного світогляду говорив, що кілька іг тому китайські комуністи відмовились від проведення комуністичної революції в Китаю в скорому часі. Щоб викрити весь цей обман, треба прочитати книгу китайських комуністів Тун-Га, в якій пише, що Китай - вірний учень партії Леніна - Сталіна і відданий Советському Союзу і Всесвітній революції. "Ми не можемо відмовитися від підмоги для СРСР і побіди пролетаріату над Японією, ЗША, Англією і Францією. Це не важне за ким сьогодні йдете, але якщо йдете проти комуністів, то ви зрадник китайського народу". Тун-Га науково пояснює, що комунізм в Китаю має два ступені: 1/ Нова демократія, яка не є нічим іншим, як підготовкою 2-го ступеня: пролетарської революції і запровадження колективізації на зразок СРСР. Далше пише він, що 2-гий період повинен безпосередньо змінити перший, без вклинення капіталізму, під яким він розуміє демократію Америки й Англії.

Брехня № 3.

"Китайські комуністи борються проти Японії, а національний Китай - ні." Правда, комуністи борлись проти японського імперіалізму, але вони не рушили з місця в 1938.р., як японці прийшли на Жовту Ріку. Водночас армія Чян-Кай-Шека цілими роками заповняла сторінки світової історії своїми побідами й несла криваві жертви, чотирократно більші від комуністичних військ. Комуністи віддали більшу частину своїх сил на революційну боротьбу проти національного Китаю, самі не маючи сили перешкодити японській інвазії. Китайські комуністи видвинули лозунг, що во-

вну силу треба зберегти для несадження і закріплення свого режиму, а розгром Японії залишити західним імперіалістам. Це найкраще діявляє, куди спрямована діяльність китайських комуністів.

Брехня № 4.

"Чан-Кай-Шек - фашист і його уряд унеможливило запровадити комуністам п р а в л и в у д е м о к р а т і ю". Розуміється, під словами "правила демократія" є заховане поняття - згідно зрештою з власними заявами - диктатури пролетаріату на советський зразок. Не дивно проте, що кожного, хто тільки злібний логічно думати і ре-аргувати на такі прояви патріотизму, вони проголошують - фашистом. Це й є комуністична тактика замазування очей, що почала сильніше ліяти після зрвання пакту Гітлер-Сталін. "Чан-Кай-Шек не демократ" гордають вони, забуваючи одночасно, що в часі, коли він взяв владу у свої руки, всі вражали, що несподіваність і незалежність Китаю було можна установити тільки при помочі військової диктатури. Неглядачись на те, він любився єлности і незалежності та старається вести Китай по демократичному шляху. Чан-Кай-Шек добрий політик і в одній зі своїх промов він заявив: "Якщо я став диктатором, мені дуже скоро нестало б в живих а так, якщо я буду справувати владу спільно з народом, я можу залишитись в народній пам'яті як китайський Вашингтон". Чан-Кай-Шек дав свободу всім партіям - в тому числі і комуністичній - при умові, що ця остання дасть по розпорядженні уряду свої війська. Ця kwestія тепер не є полагана і являється надаліше відкритим питанням. З цього ясно видно, хто йде по шляху демократії: Тун-Га чи Чан-Кай-Шек. Це ще не все. Чан-Кай-Шек дозволив на існування комуністичних часописів у своїй столиці в той час, як Тун-Га навіть не впустив чункінських кореспондентів на свою територію. У Чан-Кай-Шека існує випавнича цензура тоді як у Тун-Га взагалі немає свободного випавництва, що його можна б було цензурувати. Це - головніше з'ясування дійсногостановила в Китаю. Китайський комуністичний режим являється невмолимою диктатурою, прикритою - як і советський режим - церемоніальними паслами і фразами, та в числі одних веде до терору, жаху і насилства. Китайський Національний уряд обчислює число жертв комуністичного панування в Китаю на більш чим пів мільйона. Самозрозуміле, що тут не хочуть жертви збройних вулярів і партизанської боротьби.

Та найбільша однак небезпека китайського питання, це те, що Китай насправді ще не є демократичний. Якщо б Китай пізнав дійсно правдиву свободу, то він не так легко піддався тоталітарній системі. Тепер китайці нахоляться в полібінім становищі як нахотилось російське громадянство перед революцією в 1917 р. що не мало докладної уяви про луті уряди як тільки царський: Китай стоїть на розпутьті: або йти йому по шляху советського тоталітаризму або по шляху американської демократії, кути його веде Чан-Кай-Шек. Потішачим явищем в тому є те, що китайські ліберали і просоветські репортери признаються, що більшість китайців бореться за виші свободи під командою Чан-Кай-Шека і не дуже-то хочуть слухати про комунізм.

Що ж тоді потрібно Чан-Кай-Шекові? - питаються журналісти та одночас самі й відповілають. В першу чергу потрібно йому наша поміч і політична піддержка в створенні на правду демократичного Китаю, через що скоротиться одночасно зазіхання комуністів. Противна політика з нашого боку може статися фатальною не тільки з погляду демократії, але теж з погляду американських інтересів в Китаю. "Рузвелт і Черчіль - пишуть даліше - обіцяли Китаю Манчжурію і ми не сміємо йопустити по тому, щоб загарабав її Сталін та створив собі "новий, другий уряд". Навпаки, китайське терпіння може заломитися і тоді пропаде всяка налія на створення правдивої демократії в Китаю". Чан-Кай-Шек вилержав повполітню війну за Манчжурію, перетривав тяжку воєнну блокаду і сподолів він наперно не буде спокійно приглядатись, якщо найбільш урожайні і упромисловлені терени Китайських територій були б віддані на експерименти чужого китайцям тоталізму.

Сьородні і завтра

Вігомай американський публіцист Дольтер Ліпман пише в "Нью-Йорк Гералд Трібун":

Лондонська конференція ще раз знову показала, що міністри закордонних справ не можуть опрацювати жодного унормуванн питань, якими можуть займатися лише провідники держав. Але тут про питання державної могутності та як задалеко і навіщо кожна з провідних націй повинна зрестися зі своїх закордонних впливів. Засадничі питання як Трієст, Барданелі, Дунай, Колкачев, італійські колонії, вибори в Болгарії і Румунії, Персія, Корея, Скінава і Порт-Артур, не можуть бути розв'язані міністрами закордонних справ, поки не будуть ясно впогядковані засадничі взаємовідносини їхніх впливів. Ці засадничі взаємовідносини затривують їх спроможність, їх запотребування, їх наміри і змарайня в мілітарній, фінансовій, господарській і політичній діяльнях. Ми, наприклад, зацікавлені Трієстом, бо це розвиває питання, як задалеко хоче йти ССРСР на захід а Росіяни зацікавлені в болгарських і румунських виборах, бо вони вірять, що через те накинуть питання як задалеко до їх власних границь хочуть англо-американці попитати свою владу. Цього року питання не можуть бути унормувані міністрами закордонних справ. Тут може рішати за ССРСР лише Сталін, а за З'єдинені Держави П.Америки лише президент, бо він сам є рівночасно найвищою ерективом, начальним вождом і провідником партії, яка має більшість.

Не сміємо однак через те прихилити до в'язок кінцевих висновків, що не можемо управдильнити с'єднорого миру, бо знову ще раз показано, як це було перед Герераном, Алтою і в Сан-Франціско і перед Гопкінсовою місією в Москві, що основнополежі питання відносно великодержав і їхнього впливу, можуть об'єктувати тільки керівники держав. Це не повинно бути ніякою дискваліфікацією міністрів закордонних справ. Це тільки треба в іншій формі висловити, а саме, що вони не мають найвишого авторитету в питаннях, які без найвишого авторитету не можуть бути унормовані.

З кінцем війни посунулася мілітарна границя ССРСР на заході до Слони, отже аж до Середньої Європи і передмість Берліна. З кінцем війни посунулася мілітарна границя З'єдинених Держав П.А. на заході аж до Скінави і Сайнаду, отже на маду випалль на морі і в возлузі від всіх важних точок Східної Азії. І немає на землі сили, яка б змусила ССРСР або З'єдинені Держави Півн.Америки відтягнутися від цих мілітарних кордонів. Тут річ іде про структурні зміни в світовій ситуації, серед чого мусить бути в світі створене унормування. Але тепер теж про те, щоб ми тривували це питання об'єктивно. Ми не можемо, наприклад, починувати, як ми це зробили за рквінками генерала Мек-Артура, що в разі якихнебудь ріжниць у думках між аліантськими потугами "політика З'єдинених Держав П.А. є рішальна" і відтак очікувати, що н.Бернес переконає н.Молотова про те, що воно несправильно; коли ССРСР в Болгарії і Румунії поступає "об'єктивно". Основною проблемою в Східній Європі є те, чи малі країни в московській сфері впливів будуть ржиті до оборони совєтської безпеки або поширення совєтської потуги. Це питання прибрало форму повбійностей про вибори і громадичеську свободу. В Лондоні і Вашингтоні обстоюють той погляд, що ми вправді всюли зацікавлені свободою, особливо в Східній Європі, бо це має найяскравіший доказ, чи наміри ССРСР є дійсно оборонні.

В Москві дивляться на справи інакше. Там дивляться на наше зацікавлення в вільних виборах як на боїтійсько-американську протекцію для тих угрупувань в східній Європі і на Балканах, які є ворожо наставлені проти Совєтського Союзу. Москва є того погляду, що якби ті угрупування, які ми підпомагаємо в Софії, Букарешті і Заршарі, дійшли до влади - то вони сталиби "форпостами" всіх протисовєтських сил західного світу. Як ми намагаємося сконстатувати, чи Сов.Союз є своїй мілітарній сфері впливів, має агресивні чи оборонні наміри, так само Москва зі свого боку старається устійнити, чи наш політичний інте-

рес в тій атмосфері є такий самий, або чи є він плачликом для інтервенції, яка повинна викинути росіян туди, де вони були 1939 р. Було метов п. Молотова, щоби протиділати британсько-американській інтервенції в московській смузї інтересів, сензаційний жест інтервенції в британській сфері впливів. Це, мовляв, коли не повинно бути ніякої сфери інтересів, і коли п. Бевн хоче розпоряджатися в Букарешті, то тоді Молотов пічне розпоряджатися в Атенах, Триполісі і всюди, де це напевно буде перешкоджувати п. Бевінові.

Але не сміємо думати, наче Советський Союз забув про З'єдинені Держави Північної Америки тому, що Молотов поглядив трохив в Лондоні - лева. Американська потуга й американські наміри, взяті в Москві вповні під увагу, так само як московська потуга й московські наміри береться під увагу в Вашингтоні. Сталін і Молотов дуже добре того свідомі, що постросення наших опірних пунктів на Тихому Океані, предбачена нами великість і рід надземних і воздушних воєнних сил та ціла сензація про атомову бомбу немає тепер нічого спільного з Японією, тільки з авторитетом нашого впливу в Східній Азії.

Можемо нашу політику на Тихому Океані вважати за віддільну від нашої європейської політики. Зате Совети будуть дивитися на нашу всю політику, як на неподільну, коли вони вважають може також за доцільне трохи інакше сказати. Так краще, коли ми отверто й широко дивимосся правдивій проблемі в очі.

В Москві ставлять питання, чи З'єдинені Держави Північної Америки до цього змагають, чи може залишили те, щоб стати центром протисовєтської коаліції. В Вашингтоні стоїть питання, чи СССР змагає до того, щоб західний світ і Китай розділити по засаді "діли й пануй".

Чи буде повний мир, чи ще більше нищівна світова війна, залежить від того, чи Москва й Вашингтон зможуть взаємно себе переконати, що ніхто не потребує боятися, чого фактично кожний з них боїться. Це не може статися шляхом дискусії про кордони в історії, або постанови про вибери в Румунії. Конечна є безпосередня і абсолютно ясна виміна думок про наміри, які обидва уряди з собою мають, при чім не сміє бути відсунене ніяке питання, як за "драстичне":-

ПРОБЛЕМА КИТАЮ - СУДЬБА МИРА.

/ Докінчення зі стор. 29. /

Чан-Кай-Шек твердо вірив в перемогу справедливості й непожитно стояв при мілітарній силі західних демократій, відкидаючи всякі спроби перейти на сторону комунізму. Тому тепер, коли рішається доля миру в світі на довгий час, не сміємо продати його вірності за безцін. Прокомуністичності Азії грають ту саму роль, що її грали другі московські агенти в Югославії. Становище Чан-Кай-Шека зовсім подібне й перед нами два вибори: або ми станемо по стороні створення дійсної демократії, або проковтнемо брехню, що комуністичний устрій найбільш демократичний, а тим самим піддержимо тоталітарні змагання. Ніколи не була такого великого завдання перед Америкою. Не забуваймо, що між Китаєм і Югославією велика різниця просторами. І якщо тоталітарному режимові вдасться доповнення 450 мільонами мешканців Китаю, то тоталітарний блок числитиме грубі мільони! Тоді пропаде теж надія на створення демократичного світу. І того ясно, що ми демократи повинні залишити нашу політику примикання очей на більшовізацію Китаю, але зброєю і матеріяльними середниками піддержати змагання Чан-Кай-Шека до створення на правду демократичної влади на азійських просторах, що й причинеться остаточно до введення демократії на всій земній кулі.

Подав В.Р.

Однією з основних проблем є питання про те, чи є це дійсно революція, чи це лише перебудова. У цьому відношенні ми маємо на увазі, що революція є процесом, який призводить до кардинальних змін у суспільстві, а не лише до змін у формі правління. Тому, якщо ми говоримо про революцію, ми маємо на увазі, що це процес, який призводить до кардинальних змін у суспільстві, а не лише до змін у формі правління. Тому, якщо ми говоримо про революцію, ми маємо на увазі, що це процес, який призводить до кардинальних змін у суспільстві, а не лише до змін у формі правління.

Л. Б. БІЛОДІЙ

З М І С Т :

1. НЕВІДАЧА ЧИ ЕТАП ?..... / Мук /.....	стор. 3.
2. БОЛЬШЕВИЦЬКА ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ ЄВРОПИ... / П.Дума /...	" 7.
3. ОАЗА ЧИ ФАТАМОРГАНА / П.В. /.....	" 18.
4. В УКРАЇНСЬКОГО ЕМІГРАЦІЙНОГО ЖИТТЯ.....	" 22:
5. ВПАЛИ НА ПОЛІ СЛАВИ.....	24.
6. БЕРДЯЄВ ПРО СОВЕТСЬКУ РОСІЮ.....	" 25.
7. ПРОБЛЕМАТИКА КИТАЮ - СУДЬБА МИРА	" 27.
8. СЬОГОДНІ І ЗАВТРА	" 30.